

บทนำ ก๊วยหลิมเจ็ดสี

ณ วังหลวงยามวสันตฤดูเดือนสาม ต้นหลิวพลิ้วไสว สายลมอันอ่อนโยนพัดโชยกระทบใบหน้า ทำให้รู้สึกดีเป็นอย่างยิ่ง

ฉีหยวนหลินใช้เวลากว่าก่อนคืน ในที่สุดก็ทำก๊วยหลิมเจ็ดสีเสร็จ หลังจากกินอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว เหล่าองค์ชายในวังต่างก็ไปเข้าเรียนที่ห้องหนังสือ ซึ่งอาจารย์ของพวกเขาก็คือราชครูช่ง ปกติเขาเป็นคนใจดี ทว่าในห้องเรียนกลับเป็นคนที่เข้มงวดมาก

ในสายตาของคนทั่วไปนั้น ฐานะขององค์ชายทั้งหมดล้วนสูงศักดิ์ มีเพียงคนในวังเท่านั้นที่รู้ว่าองค์ชายก็มีการแบ่งชนชั้นเช่นกัน

มารดาของฉีหยวนหลินตายจากไปแล้ว และฮ่องเต้ก็มีโอรสธิดามากมายไม่อาจดูแลให้ทั่วถึงได้ทุกคน เหล่าองค์ชายที่มีมารดาคอยดูแลส่วนใหญ่ล้วนศึกษาวิชาเรียนกันอย่างขยันขันแข็ง อ่อนด้านบุนนาก็มุ่งมั่นฝึกฝนด้านบู๊ เหล่าสนมและองค์ชายทั้งหลายพากันงดทุกกระบวนท่าออกมาใช้เพียงเพราะอยากได้คำชมจากฮ่องเต้

ในทางกลับกัน ฉีหยวนหลินนั้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคิดได้ตั้งแต่อายุ

ยังน้อย หรือเพราะไม่รู้จริงๆ ว่าคนในราชสำนักมีจิตใจชั่วร้าย เขาถึงได้ทำตัวราวกับคนไม่เอาอ่าว เมื่อเทียบกับการเรียนแล้ว เขาจะสนใจการเล่นมากกว่า

“นี่ๆ เจ้าดูที่ข้าทำสิ ไม่ต้องไปกว่าที่ขายในตลาดเลยใช่หรือไม่” ฉีหยวนหลินชูกั๊กหันลมเจดิสี่ชั้น สายลมอ่อนอ่อนโยนพัดเบาๆ ทำให้กั๊กหันลมค่อยๆ หมุน “หมุนแล้วๆ เห็นหรือไม่” เด็กอย่างไรเสียก็ยังเป็นเด็ก ฉีหยวนหลินโอบไหล่ชั้นที่น้อยที่อายุไล่เลี่ยกันพลางกระโดดไปมาและพูดอย่างดีใจ

ชั้นที่น้อยที่อยู่ด้านข้างมีสีหน้าขมขื่น ไม่รู้ว่าควรจะดีใจหรือร้อนรนดี “เดือนนี้องค์ชายไม่ได้เข้าเรียนมาสี่ครั้งแล้วนะพะยะค่ะ หากราชครูซึ่ง... รายงานฝ่าบาท องค์ชายต้องโดนลงโทษเป็นแน่”

“ข้ายังไม่ร้อนใจ แล้วเจ้าจะร้อนใจไปทำไม ไม่ต้องห่วงๆ เดือนก่อนๆ ข้าหนีเรียนไปตั้งห้าครั้ง เขายังไม่ฟ้องเสด็จพ่อเลย นี่เพิ่งครั้งที่สี่เอง ไม่เป็นไรหรอก” ฉีหยวนหลินผิวปากแล้วหันมาสนใจกั๊กหันลม

ในวังหลังแห่งนี้ต้องเป็น ‘องค์ชายไร้ประโยชน์’ ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ยืนยาว ราชครูซึ่งผู้นั้นข้างเป็นคนดีไม่น้อย เรื่องที่องค์ชายเช่นเขาหนีเรียนก็นำไปป่าวประกาศทำให้เหล่าสนมชายาในวังหลังฟังไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว นานวันเข้าเขาก็กลายเป็นองค์ชายไร้ประโยชน์ตามคำเรียกขานของพวกนาง แม้ว่าราชครูซึ่งจะไม่เคยพูดออกมา แต่ฉีหยวนหลินเข้าใจว่าอีกฝ่ายทำเช่นนี้ก็เพื่อช่วยเขา อาจเพราะเห็นว่าเขาน่าสงสารกระมัง อยู่ในวังหลวงแต่ไร้ที่พึ่งพิง จึงช่วยเหลือเพื่อให้เขารอดพ้นจากอันตราย

ปกติแล้วบริเวณนี้ของอุทยานหลวงไม่ค่อยมีผู้ใดเข้ามา เมื่อไรที่ฉีหยวนหลินต้องการหนีเรียน เขาก็จะมาอยู่ที่นี้ แม้จะเป็นองค์ชายไร้ประโยชน์ แต่ก็ไม่อาจทำตัวโดดเด่นได้ หากทำอะไรมากเกินไป อาจเกิดปัญหาในภายหลังก็ได้

“เฮ้อ...” ชั้นที่น้อยถอนหายใจแล้วมองผู้เป็นนายของตน เขาพูด

โหม่นก้าวไปไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่าในวังหลวงแห่งนี้องค์ชายของเขาไร้ที่พึ่ง หากวันหน้ายังไม่ได้รับคำชื่นชมจากฮ่องเต้ ชีวิตจะเป็นอย่างไร

“ผีเสื้อจ๋า ผีเสื้อ รอช้า รอช้าด้วย!” เสียงของเด็กน้อยลอยมาแต่ไกล

“เสด็จพ่อมีน้องสาวให้ช้าตั้งแต่เมื่อไรกัน เด็กน้อยเพียงหัดเดินนี่พูดได้แล้วหรือ” ฉีหยวนหลินลดกั๊กหันลงมาและมองตามเสียงไป

เด็กหญิงสวมชุดกระโปรงสีชมพูกำลังวิ่งเตาะเตาะมา ดวงตากลมโต ใบหน้าเล็กๆ แก้มกลมๆ ช่างน่ารักยิ่งนัก

“องค์ชายอย่าได้พูดเช่นนั้นเลยพะยะค่ะ เรื่องของฝ่าบาทไม่ใช่เรื่องที่จะนำมาวิจารณ์ได้ หากใครได้ยินเข้า...” ชั้นที่น้อยรีบดึงแขนเสื้อของฉีหยวนหลินไว้

“ช้าก็พูดไปอย่างนั้น ที่นี่มีแค่เราสองคน เจ้าจะร้อนรนไปทำไม”

ผีเสื้อบินสูงขึ้นเรื่อยๆ บินขึ้นไปบนท้องฟ้า และบินออกจากกำแพงวังที่สูงชัน ขณะที่ฉีหยวนหลินมองผีเสื้อบินไกลออกไปนั้น ดวงตาของเขาก็ฉายแววอิจฉาอย่างห้ามไม่อยู่

“ผีเสื้อ ผีเสื้อ ผีเสื้อ” เด็กหญิงเบะปากกลั่นความเสียใจเอาไว้ แล้วใช้มือเล็กๆ จ้มำ้เช็ดน้ำตาบนใบหน้า

“น้องสาว ไม่ร้องๆ ตูลิ กั๊กหันลมของพี่ชายสวยหรือไม่” ฉีหยวนหลินเดินไปยืนข้างกายเด็กหญิง ก่อนจะถูกเขาลง หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากอกเสื้อแล้วเช็ดน้ำตาบนใบหน้าของนางเบาๆ

เด็กเล็กๆ ล้วนมีความอยากรู้อยากเห็น ผีเสื้อบินหนีไปนางก็เสียใจ แต่เมื่อเห็นกั๊กหันลมก็เลิกร้องไห้และยิ้มแทน

“พี่ชาย กั๊กหันลมสวย สวยจัง เหยาเอ๋อร์ชอบ” ลักยิ้มสองข้างปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเด็กหญิง ทำให้ใบหน้าที่จ้มำ้ดูน่ารักไม่น้อย

เด็กหญิงตัวน้อยคิดจะยื่นมือออกไปคว้ากั๊กหันลมจากมือฉีหยวนหลิน แต่เหมือนกับนี่ก็จะไร้ขึ้นมาได้ จึงค่อยๆ เก็บแขนกลับไป แวตามีความผิดหวังฉายออกมา

“เป็นอะไรไปล่ะ” จีหยวนหลินรู้สึกสงสัย พวกองค์ชายของค์หญิงในวังนะ ขอแค่เป็นสิ่งที่พวกเขาอยากได้ก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มันมา ในวังหลวงคำว่าเอื้อเพื่อนั้นเป็นเพียงแค่ลมปาก การเอื้อเพื่อต่อกันก็เป็นเพียงการแสดงให้เสด็จพ่อดูเท่านั้น

“ท่านพ่อบอกว่าวิญญาณชนไม่แย่งชิงของของผู้อื่น” เด็กหญิงก้มหน้าลงถอนหายใจ

“อ้อ วิญญาณไม่แย่งชิงของของผู้อื่น คำพูดนี้ฟังดูมีความรู้ลึก น้องสาวอายุเท่าไรแล้ว”

“สะ...สี่ขวบ” เด็กหญิงซุกหัวขึ้นตามคำพูด จากนั้นก็หัวเราะออกมา ไบหน้าของจีหยวนหลินโดดเด่นกว่าใครในบรรดาองค์ชาย เขาเกิดมาพร้อมกับไบหน้าที่ไร้เดียงสา อย่าวว่าแต่เด็กหญิงอายุสี่ขวบเลย แม้แต่แม่นางน้อยอายุสิบสี่ปีก็อยากสนทนากับบุรุษรูปร่างมารวมกับหยกเช่นนี้

“วิญญาณ แต่ น้องสาวเป็นเด็กหญิงนะ” นี่เป็นครั้งแรกที่จีหยวนหลินพบหน้าเด็กหญิงผู้นี้ เมื่อเห็นว่าไบหน้าไม่คล้ายคลึงกับเสด็จพ่อแม่แต่น้อย เขาก็มั่นใจว่านางไม่ใช่ น้องสาวของตน

“เด็กหญิงแล้วอย่างไร ท่านพ่อบอกว่าวิญญาณไม่ได้หมายถึงเด็กชาย แต่เป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่ง เข้าใจหรือไม่ คุณสมบัตินะ” เด็กหญิงตัวน้อยกล่าวพลางเขย่งเท้า

“ไม่เข้าใจ” จีหยวนหลินเป่าลมออกไป ทำให้กั๊กหันลมค่อยๆ หมุนสี่ของมันสะท้อนกับแสงตะวันช่างสวยงามยิ่งนัก

“ความจริงแล้ว ข้า... ข้าเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ ฮ่าๆ” เด็กหญิงมองกั๊กหันลมอย่างหลงใหลแล้วหัวเราะออกมา

“น่าสนใจ ข้าเดาว่า... เจ้าแซ่ซ่งใช่หรือไม่”

“อ้อ พี่ชายรู้ได้อย่างไรว่าข้าแซ่ซ่ง”

“แล้วชื่ออันใดเล่า” เป็นอย่างที่จีหยวนหลินเดาไว้ไม่ผิด มาปรากฏตัวในวังหลวงตอนนี้ได้ อีกทั้งคำพูดคำจายังเจ้าล้าบดล้านวนมีมารยาท

ย่อมเป็นลูกหลานของราชครูซึ่งอย่างแน่นอน

“ซ่งเหยา” เด็กหญิงบอกชื่อของตนออกมาเสียงดัง

“ชื่อดี ข้าชอบ เอาไป พี่ชายมอบให้เจ้า” ฉีหยวนหลินยึดกัณฑ์ลมนี่ใส่มือนาง “น้องสาว เจ้าอย่าทำพังนะ นี่เป็นของที่พี่ชายตั้งใจทำมาก ทัวทั้งเมืองหนานเซวียนมีแค่นี้เดียว”

เด็กหญิงตัวน้อยหนึ่งไปครู่หนึ่ง “จริงหรือพี่ชาย เช่นนั้นกัณฑ์ลมนี่ก็เป็นของข้าแล้ว” นางอมลมไว้ก่อนจะเป่าออกมา จากนั้นกัณฑ์ลมนี่ก็ค่อยๆ หมุน “หมุนแล้ว หมุนแล้ว สนุกจังเลย สนุกจังเลย หมุนแล้ว”

“เห็นหรือไม่ เด็กน้อยผู้นี้ยังไม่เคยเห็นโลกภายนอก” ฉีหยวนหลินกระซิบกับชั้นที่น้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ

“องค์ชายก็เพิ่งเคยเห็นกัณฑ์ลมนี่ครั้งแรกเหมือนกัน หากไม่ชอบจะนั่งทำมันทั้งคืนหรือพะยะค่ะ จะมอบให้นางจริงหรือ เพิ่งจะทำเสร็จแท้ๆ” ชั้นที่น้อยบ่นพึมพำ

“เจ้าพูดมากจริง ข้ามอบกัณฑ์ลมนี่ให้บุตรสาวของราชครูซึ่งแล้วจะเป็นอันใด”

“พี่ชายชื่ออะไรหรือ ข้ามาเล่นกับท่านบ่อยๆ ได้หรือไม่”

“คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู ท่านอยู่ที่ไหนเจ้าคะ คุณหนู...” เสียงที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลของสตรีดังแว่วอยู่ไม่ไกล

“พี่ชายทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทน ชื่อเสียงเรียงนามไม่สำคัญ ภายภาคหน้าหากมีวาสนาต่อกัน แม้อยู่ห่างนับพันลี้¹ ย่อมได้พบ หากมีวาสนาต่อกันจริงๆ น้องสาวย่อมหาข้าพบ” ฉีหยวนหลินกุมมือเล็กๆ จำมาของเด็กหญิงขึ้นมาเพื่อปิดตาของนาง “มาเล่นซ่อนหากันเถอะ นับถึงหนึ่ง ร้อยแล้วค่อยมาหาพี่ชาย”

¹ หน่วยวัดระยะทางของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ลี้ เท่ากับ 0.5 กิโลเมตร หรือเท่ากับ 500 เมตร

“อ้อ!” เด็กน้อยมักจะถูกหลอกง่ายเสมอ ยามไ้ได้ยินว่าเล่นสนุกก็จะ
ยิ่งเบิกบานใจ

นางนัยอย่างเอาจริงเอาจัง ฉีหวนหลินกับซันที่น้อยมองหน้ากันแล้ว
ยิ้มก่อนจะถอยออกไป สำหรับองค์ชายที่หนีเรียนแล้ว ยิ่งคนเห็นน้อยเท่าไร
ก็ยิ่งดีเท่านั้น

หนึ่ง

การแต่งงานนั้นยากกว่าการเป็นมือปราบ

อย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ อากาศยามเช้าและยามเย็นยังคงเย็นสบาย แต่ยามที่พระอาทิตย์ลอยขึ้นสูงเช่นนี้ อากาศจะอุ่นขึ้นเล็กน้อย ชั้นที่อาวโลที่ติดตามไท่ซ่งหวง² มาหลายปีรื้อรอนมาที่อุทยานหลวง และกระซิบข้างหูไท่ซ่งหวงสองสามประโยค

“เจ้าลูกกระต่ายนั้นไม่ตีสามวันก็บินขึ้นไปหรือหลังคา³ ดี... ดียิ่งนัก...” ไท่ซ่งหวงโยนพลั่วในมือทิ้ง เลิกสนใจดอกไม้และพืชพรรณอันล้ำค่าในอุทยาน จากนั้นก็เดินไปห้องทรงพระอักษรด้วยความโมโห

ห้องทรงพระอักษรยังคงมีลักษณะเหมือนกับตอนที่เขาครองราชย์อยู่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ช่องเตี้ยหนุ่มกำลังจดจ่ออยู่กับการอ่านฎีกา พอเห็นผู้มาเยือนก็รีบลุกขึ้นต้อนรับทันที

“เสด็จพ่อ”

² หมายถึง พระบิดาของฮ่องเต้ หรือฮ่องเต้องค์ก่อนที่สละบัลลังก์ให้รัชทายาท

³ ลำนวนจิ้น หมายถึง เด็กดื้อ หรือคนที่ซุกซนจนน่าตี

ฮ่องเต้หนุ่มเหลือบมองชั้นที่อาวูโสที่ยักคิ้วหัวลิวตาอยู่ด้านหลังไท่-
ซังหวง และไท่ซังหวงที่กำลังเดือดดาล “พวกเจ้าออกไปให้หมด” เขารู้ว่า
อีกเดี๋ยวคงถูกทุบตีอย่างเลี้ยงไม่ได้ ต่อหน้าบ่าวไพร่เขาไม่อาจสูญเสียความ
น่าเกรงขามของจักรพรรดิไปได้

“พะยะค่ะ” นอกจากชั้นที่อาวูโสแล้ว ชั้นที่และนางกำนัลทั้งหลาย
ที่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ในห้องทรงพระอักษรก็ถอยออกไปจนหมด

เป็นอย่างที่คาดไว้ เมื่อพวกเขาออกไปแล้วฮ่องเต้หนุ่มก็โดนตะก้น
ทันที “ออกจากวังหรือ ไปสลุยโจวจั้นหรือ เจ้านั่งบัลลังก์จนอุ่นแล้วหรือ
อย่างไร ยังคิดจะออกไปเยี่ยมชมความเป็นอยู่ของราษฎรอีก!”

ถูกเตะเมื่อครูนี้นิ่งไม่หันหายเจ็บ ไท่ซังหวงก็เตะซ้ำอีกที

“เสด็จพ่อ!” ถูกทุบตีไม่หนักก็โง่แล้ว ฮ่องเต้หนุ่มไม่อยากเป็นคนโง่
จึงไปหลบอยู่ด้านหลังชั้นที่อาวูโส เล่นไล่จับกับไท่ซังหวง

“เสด็จพ่อคิดว่าลูกออกไปเยี่ยมชมความเป็นอยู่ของราษฎรเพื่อเที่ยว
เล่นอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เพราะซึ่งกั้วกงบุตรชายทำนลุงของเสด็จพ่อกำลังวาง
อำนาจบาตรใหญ่ในพื้นที่ปกครองของตัวเอง จ้อโกงเงินบรรเทาภัยพิบัติจน
มีฎีการ้องทุกข์ส่งมาถึงเมืองหลวงหรือ” ฮ่องเต้หนุ่มกล่าวพลางกระเทิบ
เท้าอย่างไม่พอใจ

“ข้า...” พอเอ่ยถึงซึ่งกั้วกง ไท่ซังหวงก็โมโหมากยิ่งขึ้น ในอดีตตระกูล
ของพวกเขาดีความชอบในการคุ้มกันฮ่องเต้ อดีตฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ
จึงพระราชทานป้ายทองละวั้นโทษตายให้เป็นรางวัล สิบทอดกันมารุ่นต่อ
รุ่นจนบัดนี้ตกมาอยู่ในมือของซึ่งกั้วกง

“เสด็จพ่อ... น้องชายของเสด็จพ่อผู้นี้มีมือซ้ายกุมฐานะเชื้อพระวงศ์
มือขวาถือป้ายทองละวั้นโทษตายของอดีตฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ เสด็จพ่อคิดว่า
ลูกจะส่งใครไปตรวจสอบเขาได้จั้นหรือ ผู้ใดจะกล้าไปตรวจสอบเขา”

ไท่ซังหวงเป็นคนที่มิเหตุดล เมื่อฮ่องเต้หนุ่มพูดมาเช่นนี้ เขาเอง
ก็ต้องคิดให้ถึถ้วน พอเห็นว่าสีหน้าของไท่ซังหวงดีขึ้นแล้ว ฮ่องเต้หนุ่มจึง

เดินออกมาจากด้านหลังของชั้นที่อาวูโสอย่างระมัดระวัง ก่อนจะไปเกาะ
แขนพระบิดา

“เสด็จพ่อ ลูกรู้ว่าเสด็จพ่อหวังดี บัลลังก์นี้ลูกเองก็เพิ่งนั่งได้ไม่นาน
แม้ว่าในห้องพระโรงจะดูปรองดองกัน แต่ลูกก็กลัวว่า...” ฮองเต้หนุ่มยิ้ม
แย้มสบตากับอีกฝ่าย ไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความทั้งสองคนก็รู้ดีแก่ใจ
“ซึ่งกังวลเป็นไม้แก็ดตัดยาก ลูกเลยอยากจะใช้โอกาสนี้ไปตรวจสอบดูและ
เยี่ยมชมความเป็นอยู่ของราษฎรด้วย นับบนบัลลังก์อันสูงส่งนี้มานาน ไม่รู้
ว่าชาวบ้านตกทุกข์ได้ยากมากเท่าไรแล้ว” ฮองเต้หนุ่มเหยียดยิ้มกับตัวเอง

ในระหว่างวาระราชการยามเช้า เหล่าขุนนางเอาแต่รายงานเรื่องที่ดีๆ
ไม่รายงานเรื่องน่ากังวล คุยโวโอ้อวดความดีความชอบของตัวเองต่อฮองเต้
องค์ใหม่ ชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎรเป็นอย่างไรล้วนเชื่อไม่ได้ เขาต้อง
เห็นด้วยตาตัวเองเท่านั้น

“เจ้าจะไปเฝ้าดูความทุกข์ยากของราษฎรหรือ ข้าเพิ่งวางมือไปได้
ไม่เท่าไร ยังไม่ทันได้ปลูกดอกไม้ในอุทยานหลวงเลย เจ้าก็จะให้ข้า...”

ยามนี้คนทั้งสองนั่งอยู่บนแท่นทรงพระอักษร ใต้ซึ่งหวังยังคงคิดถึง
โมโห เขาอายุป็นนี้แล้ว ดูแลแคว้นมาครึ่งค่อนชีวิต จึงคิดจะส่งต่อให้บุตร
ชายและใช้ชีวิตอย่างสงบสุขกับการปลูกดอกไม้มานานชนิด คิดไม่ถึงเลยว่า
เจ้าเด็กนี้จะมารบกวนเขาอีกครั้ง

“เสด็จพ่อ มีเพียงลูกเท่านั้นที่สามารถจัดการกับซึ่งกังวลผู้นี้ได้ ส่วน
ขุนนางในราชสำนักก็มีเพียงเสด็จพ่อเท่านั้นที่สามารถจัดการได้ ดังคำที่
กล่าวไว้ว่า ในสงคราม บิดากับบุตรร่วมกันต่อสู้ เพื่อความสงบสุขของบ้าน
เมืองและราษฎร ลูกจำต้องออกตัญญู เชิญเสด็จพ่อมาว่าราชการแทนก่อน”

เมื่อพูดถึงความสงบสุขของบ้านเมืองและราษฎร แววดตาของใ้ซึ่ง-
หวงก็อ่อนโยนขึ้นหลายส่วน

สำเร็จแล้ว!

“ชาติที่แล้วข้าก่อกรรมทำเข็ญอะไรไว้ถึงได้ให้กำเนิดบุตรชายเยี่ยง

เจ้า” ไทซึ่งหวงตบตันขาพลาถอนหายใจ “รีบไปรีบกลับ เรื่องของชิงกั้วกงอย่าให้รุนแรงเกินเหตุ เขาเป็นเชื้อพระวงศ์ มีป้ายละเว่นโทษตาย อำนาจหยั่งรากลึกในเขตที่ปกครองมาหลายปี อำนาจของฮ่องเต้เพียงอย่างเดียวไม่อาจยับยั้งได้ ต้องมีไหวพริบด้วย อีกอย่าง... อยู่ข้างนอกก็อย่าไปก่อเรื่องให้ข้าปวดหัว จัดการธุระเสร็จแล้วก็รีบกลับมา หากข้ารู้ว่าเจ้าก่อเรื่องวุ่นวายข้างนอก ข้าจะหักขาเจ้า!” หลังจากซึ่งนำหนักข้อดีและข้อเสียแล้ว ไทซึ่งหวงก็คิดทบทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดูเหมือนว่าวันเวลาที่จะได้ปลุกดอกไม้ อย่างสงบสุขของเขาจะต้องรอไปก่อน

“ขอบพระทัยเสด็จพ่อที่ทรงเมตตา” ฮ่องเต้หนุ่มกล่าวด้วยรอยยิ้ม การคุกเข่าต่อหน้าฟ้าดินและบิดามารดาเป็นเรื่องที่บุรุษชาวหนานชเวียนพึงกระทำ แม้เขาจะสวมเสื้อคลุมมังกรของฮ่องเต้ แต่การคุกเข่าต่อหน้าบิดาของตนเองก็เป็นหลักการของฟ้าดินที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง

ขุนนางเพิ่งรับตำแหน่งใหม่ยอมขยันทันแข็ง ฮ่องเต้ที่เพิ่งขึ้นครองราชย์อย่างเขาก็ถึงเวลาที่ต้องจัดระเบียบบรรดาล้านกให้เรียบร้อย

เมืองสุยโจวตั้งอยู่ในเจียงเป่ย เป็นหนึ่งในสี่ของพื้นที่ผลิตใบชาของ แคว้นหนานชเวียนและอุดมไปด้วยชาเขียว ในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกปี พ่อค้าชาทั่วแคว้นจะเดินทางไปยังเมืองสุยโจวเพื่อซื้อชาฤดูใบไม้ผลิและนำไปขายที่ต่างเมือง

“ฝ่า...” บุรุษสวมชุดผ้าไหมหรูหราในรถม้าเล็กมานขึ้น ทำท่าทางระแวดระวัง สีหน้าดูขมขื่นยิ่งนัก เขาอ้าปากพูดออกมาได้เพียงคำเดียว ก็ถูกชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนหลังม้าถลึงตาใส่

“หือ” ชายหนุ่มส่งเสียงเบาๆ

คนในรถม้ารู้สึกแน่นที่ลำคอ “พ่อ... พ่อบ้านฉัน อีก... อีกนานเท่าไรกว่าจะถึงสุยโจว” บุรุษในรถม้าเกือบจะกั้ดลื่นของตนเอง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความคับข้องใจ

“อีกไม่ไกล ข้ามภูเขาสูงนี้ไปก็ถึงสุยโจวแล้ว” องค์ครุฑสวมชุดสีดำ
ที่อยู่ด้านหลัง ‘พ่อบ้านฉี’ กลับหัวเราะแล้วตอบคำถามแทน

“นั่งอยู่ในรถม้าดีๆ นั่งเฉยๆ ในรถม้ามันลำบากกว่าขี่ม้าหรือไง” คน
พูดคือพ่อบ้านฉีผู้มีดวงตาดอกท้อ ใบหน้างดงามหล่อเหลา สองมือเรียวยาว
ผิวพรรณขาวผ่อง ยามยิ้มแย้มจึงดูงดงามมากยิ่งขึ้น

“ขอรับ” คนในรถม้าปล่อยม่านลง จากนั้นก็มีเสียงถอนหายใจดัง
ออกมาจากภายในรถม้า

“หัวเราะอะไรกัน ถ้าหัวเราะอีกข้าจะให้พวกเจ้าทุกคนผลัดกันเข้าไป
นั่งในรถม้า” ฉีหยวนหลินอารมณ์ดีมาก เขามองดูภูเขาและแม่น้ำยามฤดู
ใบไม้ผลิที่อยู่ไกลออกไป เมื่อเทียบกับเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยรถม้าและ
ผู้คนเดินขวักไขว่แล้ว เจียงเปย์ที่มีทิวทัศน์ดูภูเขาพวดนั้นน่าอภิมรรม
มากกว่า

“พ่อบ้านฉี พลบค่ำก็คงถึงเมืองสุยโจวขอรับ” เสียงดังมาจาก
องค์ครุฑที่อยู่ด้านหลัง “จัดเตรียมที่พักในเมืองเอาไว้เรียบร้อยแล้วขอรับ”

“ไม่ต้องรีบร้อน เข้าเมืองวันแรกพวกเราไปพักที่โรงเตี๊ยมกันก่อน”
พวกเขาปลอมตัวเป็นพ่อค้าชาที่เข้าเมืองไปค้าขาย มาสุยโจวครั้งแรกทุกอย่าง
ต้องเรียบง่าย จะได้ไม่สะดุดตามากเกินไป “แค้โรงเตี๊ยมสะอาดๆ ก็พอ”

“ขอรับ!”

ยามพระอาทิตย์ตรงศีรษะขบวนรถม้าก็หยุดพัก ทุกคนกินอาหาร
แห้งกันอย่างง่าย ๆ ในที่สุดคนชายที่อยู่ในรถม้าก็ได้ลงมายืดเส้นยืดสาย
สักที ชุดผ้าไหมและเครื่องประดับหยกพวกนี้ไม่ว่าจะสวมอย่างไรก็ยังคง
ไม่มั่นใจอยู่ดี แต่ในเมื่อเป็นคำสั่งของเจ้านาย ต่อให้มีความกล้าอีกสิบเท่า
เขาก็ไม่อาจขัดคำสั่ง

ขบวนรถม้าหยุดพักผ่อนได้ครึ่งชั่วโมงก็ออกเดินทางต่อ หากได้
เข้าเมืองเร็วทุกคนก็จะได้กินของอร่อยเร็วขึ้น ทว่าตลอดเส้นทางเป็นภูเขา
รกร้างเสียมากทำให้การเดินทางลำบากไม่น้อย

ทันใดนั้นก้อนหินยักษ์ก้อนหนึ่งก็กลิ้งลงมาจากยอดเขา ขวางเส้นทางของพวกฉีหยวนหลินเอาไว้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็เดินทางได้อย่างราบรื่นมาตลอด แต่ตอนนี้เกิดอะไรขึ้น ไกลถึงเมืองสุยโจวแล้วยังมีโจรอีกหรือ โจรจากที่ไหนกันถึงได้ใจกล้ามาซุ่มโจมตีเช่นนี้!

“พวกท่านคงลำบากมาตลอดทางแล้วสินะ!” ชายที่เป็นผู้นำมีผ้าสีดำ โปกศัรชะและใบหน้า ในมือถือดาบเล่มใหญ่ ชื่อซาสิน้ำตาล ด้านหลังมีชายฉกรรจ์สวมชุดผ้าเนื้อหยาบยี่สิบกว่าคน แต่ละคนล้วนมีรูปร่างอ้วนท้วม แคมองก็รู้ว่าอาหารการกินอุดมสมบูรณ์

ฉีหยวนหลินไม่ได้พูดอะไร และมองทุกคนด้วยความสนใจ เมื่อเขาไม่พูด องครักษ์ที่อยู่ด้านหลังก็ไม่มีเหตุจำเป็นต้องพูดให้มากความ เพียงแค่คำสั่งเดียวจากผู้เป็นนาย พวกเขาพร้อมจะจัดการกับโจรที่มีตาแต่ไร้แววเหล่านี้

“เฮ้ย เป็นอะไรไป เป็นไปกันแล้วหรือ” หัวหน้าโจรกล่าวด้วยความไม่พอใจ การปล้นเช่นนี้พวกเขาทำมาหลายปีแล้ว เจ้าของขบวนสินค้าที่ออกมาถูกเข้าขอความเมตตา คนที่ถือกระบี่มาสู้กับพวกเขาก็เคยเห็นมาหมดแล้ว แต่ ‘พวกใบ้’ นี้กลับไม่พูดไม่จาและไม่มีทีท่าว่าจะลงมือ เอาแต่จ้องพวกเขาเหมือนไม่กลัวตาย นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเคยเจอสถานการณ์เช่นนี้

“ช่างเถอะ ข้าร้านจะพูดพร่ำทำเพลงกับพวกเจ้าแล้ว นายท่านในรถม้าทิ้งเงินกับสาวใช้สองคนนี้ไว้แล้วข้าจะไม่ทำร้ายพวกเจ้า” ชายฉกรรจ์พูดเสียงดังกังวานเหมือนระฆัง อาศัยว่าคนเยอะกว่าทำตัวหยิ่งผยองลำพองใจ “หากขัดขึ้น ดาบใหญ่ในมือข้ามันไม่เลือกหน้าผู้ใด ถึงตอนนั้นมันอาจจะไปทำร้ายใครเข้า ฮ่าๆ... นายท่านในรถม้าก็อย่าถือสาเลย”

เมื่อชายร่างกำยำหัวเราะ กลุ่มชายฉกรรจ์ที่อยู่ด้านหลังก็หัวเราะตาม “อีกห้าสี่ข้างหน้าก็จะถึงสุยโจวแล้ว พวกเจ้ามาดักปล้นพ่อค้าตรงนี้ ไม่กลัวทางการมาตามล่าเอาหรือ” ฉีหยวนหลินเล่นเชือกบังเหียนในมือ

สีหน้าไม่มีความหวาดกลัวแม้แต่น้อย

“ทางการ ทางการ... ฮ่าๆ เจ้าหนุ่มนี้พูดถึงทางการกับข้า ข้าจะบอก
เจ้าให้เอาบุญ เจ้าของศลาว่าภารกิจคือข้า ต่อให้มีความกล้าอีกสิบเท่าทางการ
ก็ไม่แตะต้องข้า”

“พี่ใหญ่อย่ามัวพูดพร่ำทำเพลงกับพวกมันเลย ลงมือกันเถอะ” ลูก
น้องที่อยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้น

“ดูท่านายท่านในรถม้าคงไม่ยอมมอบของให้ เช่นนั้นก็อย่าหาว่าพวก
ข้าไม่ไว้หน้า ลงมือได้!”

เมื่อชายร่างกำยำพูดจบ ชายฉกรรจ์ยี่สิบกว่าคนก็ถืออาวุธวิ่งเข้ามา
โจรตัดปล้นพ่อค้าไม่ไกลจากประตูเข้าเมือง ชุณนางในสวญใจมัวทำ
อะไรกันอยู่... ฉิหยวนหลินที่นั่งอยู่บนหลังม้ามองผู้คนต่อสู้กันอย่าง
โกลาหลด้วยแวตาล้ำลึกยากคาดเดา หรือว่าชุณนางสวญใจกับพวกโจร
จะมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่บอกใครไม่ได้

“พ่อบ้านฉิ ข้า...” บุรุษในรถม้าชะงักหน้าออกมา เมื่อครู่เขาได้ยิน
เสียงตะโกนของชายร่างกำยำแล้ว จึงคิดจะออกไปสั่งสอนพวกอันธพาล
ร่วมกับพวกพี่น้องของเขา

“เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้จะรบกวนคุณชายได้อย่างไร” ฉิหยวนหลิน
เผยรอยยิ้มจอมปลอมพร้อมกับผลักบุรุษที่โผล่หน้าออกมาให้กลับเข้าไป
ในรถม้า “นี่ดีๆ ถ้ายังกล้าออกมา กลับถึงเมืองหลวงแล้วก็ไปรับโทษโดย
เสีย”

คำพูดของฉิหยวนหลินแม้จะฟังดูสบายๆ แต่พวกเขาได้ยินแล้วปล้น
ตกใจจนตัวสั่น โทษภัยที่ผู้เป็นนายกล่าวถึงคือต้องถอดกางเกงออก แล้ว
ถูกตีกันด้วยไม้กระดานต่อหน้าผู้คน โดนโบยเจ็บมากเจ็บน้อยก็ช่างมันเถิด
แต่บุรุษในรถม้าจะไม่ยอมอับอายอย่างเด็ดขาด

องครักษ์ข้างกายฉิหยวนหลินล้วนเป็นยอดฝีมือ โจรเหล่านี้แม้จะดู
ตัวใหญ่ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าองครักษ์งาก็ไม่ได้เก่งกาจอะไร นอกจากนี้แม้

เบื้องหน้าจะเห็นว่ามืองครักษ์เพียงแค่ว่าหาคคน ทว่ารอบๆ ยังมียอดฝีมือที่เร้นกายอยู่นับไม่ถ้วน ขอเพียงฉีหยวนหลินออกคำสั่ง โจรเหล่านี้ก็ต่อแถวไปรายงานตัวต่อหน้ายมบาลได้เลย

ขณะนั้นโจรสองคนสบโอกาสมองสาวใช้สองคนที่อยู่ข้างรถม้าและบุรุษท่าทางคล้ายบัณฑิตที่นั่งอยู่บนหลังม้า... หากคิดจะจับโจรก็ต้องจับที่หัวใจก่อน ถ้าจับตัวคนในรถม้าได้ ต่อให้คนพวกนี้เก่งกาจมากเพียงใดก็ไม่มีประโยชน์ ทั้งสองคิดคำนวณในใจก่อนที่คนหนึ่งจะควงค้อนใหญ่และอีกคนถือดาบใหญ่พุ่งเข้าใส่ทันที

ดวงตาของสาวใช้สองคนที่อยู่ข้างรถม้าฉายแววอาฆาต ทว่ายังไม่ทันได้ใช้อาวุธลับที่ซ่อนไว้ พวกนางก็เห็นเงาร่างหนึ่งโผล่มาจากด้านหลัง ก่อนจะพุ่งไปถีบชายร่างกำยำสองคนจนล้มลงไป

“ถ้ามีความสามารถก็ไปสู้กับบุรุษพวกนั้น รังแกสตรีจะนับเป็นบุรุษได้อย่างไร”

ฟังจากน้ำเสียงก็รู้ว่าเป็นสตรีผู้หนึ่ง ดูชุดที่สวมจากด้านหลังก็จำได้ว่าคือชุดขุนนางของศาลาว่าการ... น่าสนใจ

ฉีหยวนหลินให้สาวใช้ทั้งสองรอรับคำสั่งอยู่ที่เดิม แล้วมองดูเหล่าคนที่อยู่เบื้องหน้า

“มือปราบแห่งสุยโจว ลู่จื่อเหยา” สตรีผู้นั้นหยิบป้ายคำสั่งที่เหน็บอยู่บนเอวออกมาแล้วตะโกนเสียงดัง

จากนั้นก็มึนบุรุษผู้หนึ่งควมม้าเข้ามา เขาสวมชุดมือปราบแบบเดียวกัน ในมือถือเชือกยาวไว้หนึ่งเส้น ที่ปลายเชือกอีกด้านมัดบุรุษผมเผ้ายุ่งเหยิงผู้หนึ่งเอาไว้

“เจ้าพวกโจรชั่ว ยอมให้จับเสียโดยดี!”

หัวหน้าโจรเห็นว่าพี่น้องของตนเองไม่สามารถต่อกรกับบุรุษชุดดำเหล่านี้ได้ มิหนำซ้ำยังมีมือปราบโผล่ออกมาอีกสองคน ในใจก็ร้องบอกว่า ‘ແ່แล้ว’ จากนั้นก็ผิวปากอย่างรีบร้อน ไม่นานเศษหินบนหน้าผาเหนือศีรษะ

ก็ตกลงมาอย่างต่อเนื่อง

“ถอย!”

“ทุกคนระวังเศษหิน ปกป้องศีรษะเอาไว้” มือปราบหญิงตะโกนเตือนทุกคน

โจรที่ยังรอดชีวิตจึงฉวยโอกาสหนีไปขณะที่ทุกคนกำลังหลบเศษหิน โชคดีที่หน้าผาทั้งสองด้านมีเศษหินไม่มาก หลบอยู่ครู่หนึ่งก็ปลอดภัย ไม่มีใครบาดเจ็บ

“ท่านลู่ ครั้งหน้าถ้าจะลงมือช่วยบอกข้าสักนิด ข้าไม่ได้มีฤทธิ์พิภพที่ได้ยินกระทั่งเสียงลมพัดใบไม้ไหวไกลแปดร้อยลี้เหมือนกับเจ้านะ” มือปราบชายบ่นเบาๆ แล้วมองนักโทษที่วิ่งตามมา ซึ่งตอนนั้นก็กำลังนั่งหอบหายใจอยู่บนพื้น ยังดีที่นักโทษผู้นี้วิ่งได้ไม่เร็ว

“หัวหน้า ครั้งหน้าข้าจะไม่ทำเช่นนี้แล้วเจ้าคะ” มือปราบหญิงจัดหมวกขุนนางที่เบี่ยงไปจากการต่อสู้เมื่อครู่นี้ให้เข้าที่ และกล่าวด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย ส่องข้างปรากฏขึ้นบนหน้ารูปไข่

“มือปราบแห่งสุยโจว ลู่จื่อเหยา ท่านนี่คือหัวหน้าของข้า เงินชีวิตทุกคนปลอดภัยดีใช่หรือไม่” ลู่จื่อเหยามองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นใครได้รับบาดเจ็บ ก่อนจะเหลือบมองฉีหยวนหลินที่ยิ้มให้นาง สุดท้ายก็มองไปที่รถม้า นางคิดว่าคนที่อยู่ในนั้นน่าจะเป็นเจ้าของขบวนสินค้า

“ขอบคุณได้เท่าทั้งสองที่เข้ามาช่วยเหลือ ข้าน้อยเป็นพ่อบ้านของขบวนสินค้านี้ แซ่ฉี ชื่อหฺราน ขอคารวะได้เท่าทั้งสอง” ฉีหยวนหลินลงจากหลังม้า และเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าลู่จื่อเหยา “พวกเรานำสินค้ามาแลกษาที่สุยโจว ด้านในรถม้าเป็นคุณชายของพวกเรา... เหตุการณ์เมื่อครู่นี้คุณชายของพวกเราตกใจมากจึงไม่สะดวกที่จะออกมาพบหน้า ได้เท่าทั้งสองได้โปรดภัย” ฉีหยวนหลินอธิบายให้ขุนนางฟังมาครึ่งชีวิต คำพูดจึงออกมาจากปากอย่างเป็นธรรมชาติ

ได้เท่าหรือ... ลู่จื่อเหยาแหม่ปากกลั้มนยิ้ม ที่เมืองสุยโจวนางคุ้นชินกับ

การที่คนอื่นเรียกว่า ‘มือปราบลู’ และ ‘ท่านลู’ แต่ไม่เคยมีใครเรียกนางเช่น
นี้มาก่อน ลูจื่อเหยาดีใจเป็นอย่างยิ่ง คิดว่าในเมื่อเป็นไต้เท้าก็ต้องวางท่า
เป็นผู้ใหญ่ จึงทำหน้าที่เครื่องขริมพร้อมโศ่งค่านับฉิหยวนหลินที่กำลังค่านับ
นาง

“เหลืออีกไม่กี่ลี้ก็จะถึงเมืองสุยโจว พวกข้าสองคนกำลังจับนักโทษ
หลบหนีกลับเข้าเมืองพอดี ทุกท่านไปด้วยกันเลยสิ จะได้มีผู้ดูแลด้วย”
ลูจื่อเหยาเอ่ยขึ้นหลังจากถามความเห็นของเงินชิวแล้ว

“ข้าเหนื่อยเองก็กำลังคิดเช่นนั้นอยู่พอดี ข้าเหนื่อยขอขอบคุณไต้เท้าทั้ง
สองแทนคุณชาย”

“มิได้ๆ ในฐานะขุนนาง เมื่อเห็นความไม่ยุติธรรมก็ต้องเข้าไปช่วย
เหลืออยู่แล้ว” มือปราบอย่างลูจื่อเหยาวันๆ คลุกคลีอยู่กับอันธพาลในเมือง
สุยโจว พอได้มาพบกับคนมีมารยาทเช่นนี้ นางก็รู้สึกอึดอัดอยู่เล็กน้อย

เมื่อเห็นว่าท้องฟ้าใกล้จะมืดแล้ว เงินชิวจึงตั้งเชือกเรียกนักโทษที่
กำลังนั่งพักอยู่บนพื้น “ใกล้จะมืดแล้ว พวกเรารีบเดินทางกันเถาะ”

เงินชิวหน้าตาไม่มีพิษไม่มีภัย ไม่ใช่อำนาจของขุนนางข่มเหงนักโทษ
หลบหนี สองคนนี้สร้างความประทับใจให้แก่ฉิหยวนหลินไม่น้อย

ถ้าอย่างนั้นการตรวจสอบซึ่งกั๋วกงก็เริ่มจากขุนนางสองคนนี้แล้วกัน
ฉิหยวนหลินตัดสินใจแล้วว่าต่อไปเขาจะได้ติดต่อกับมือปราบหญิงผู้นี้ให้
มากขึ้น

“พวกเจ้ามาจากไหนกัน” ลูจื่อเหยาเป็นคนช่างพูดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร
ชาเขียวของสุยโจวมีชื่อเสียงมากในหนานเซวียน พ่อค้าที่มาซื้อชาในเมือง
ยามต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกปีก็มีไม่น้อย แต่พ่อบ้านเช่นนี้ผู้นางไม่คุ้นหน้า
สักนิด

“พวกเรามาจากเมืองหลวง เดิมทีตระกูลฉิทำกิจการเกี่ยวกับสี่สิ่ง
ล้ำค่าในท้องหนังสือ⁴ ปีที่แล้วเพิ่งหันมาทำกิจการเกี่ยวกับใบชา” ฉิหยวน
หลินชี้มาอยู่ข้างๆ ลูจื่อเหยา ทั้งสองคนมีนิสัยช่างพูดช่างคุย ไม่นานก็

สนทนากันได้ยาวเหยียด

เงินชีวิตเป็นคนชื่อๆ และไม่ค่อยพูดกับคนแปลกหน้า เขาจึงขี้อ้ำตามหลังสองคนนั้นพลางสังเกตรอบข้างอย่างระมัดระวัง ด้วยกลัวว่าพวกโจรจะกลับมาอีก

“เพิ่งหันมาทำกิจการเกี่ยวกับใบชา เช่นนั้นมาที่สุยโจวเป็นครั้งแรกหรือ” ลู่จื่อเหยาหยิบพุทราเขียวออกมาจากอกเสื้อสามลูก ก่อนจะส่งให้ฉีหยวนหลินหนึ่งลูก จากนั้นก็โยนให้เงินชีวิตสองลูก “เด็ดมาจากข้างทางเอาไว้ดับกระหาย”

“ขอบคุณขอรับใต้เท้าลู่” ฉีหยวนหลินรับของมาแล้วจึงเอ่ยขอบคุณคำว่า ‘ใต้เท้าลู่’ ลู่จื่อเหยาฟังอย่างไรก็รู้สึกปลื้มใจ ขบวณสินค้านั้นมาจากเมืองหลวง ดูจากการแต่งกายของพ่อบ้านฉีที่อยู่ตรงหน้าแล้ว คุณชายในรถม้าต้องเป็นคนมีเงินใช้ไม่ขาดมือเป็นแน่

“มีใต้เท้า พ่อบ้านฉีวางใจเถอะ ข้ากับหัวหน้าจะคุ้มครองพวกเจ้ากลับเมืองเอง ไม่ต้องกังวล” ลู่จื่อเหยาตบหน้าอกตัวเองแล้วเอ่ยตอบ

“อือ” ฉีหยวนหลินพยักหน้าแล้วกัดพุทราสีเขียวไปหนึ่งคำ พุทราที่เปรี้ยวยิ่งนัก เขาเบือนหน้าหนี อดทนต่อความเปรี้ยวผืนเคี้ยวพุทราแล้วกลืนลงไป “ใต้เท้าลู่ ไม่ทราบว่าคุณข้างหลัง...” เขามองนักโทษหลบหนีที่เดินตามเงินชีวิตแล้วถามขึ้น

ลู่จื่อเหยาที่ไม่ได้คิดปิดบังจึงล้วงเอาประกาศจับของทางการออกมาจากอกเสื้อ “โจรเต็ดบุปผา ข้าวิ่งจนขาทั้งสองข้างแทบหัก เดินในเมืองสุยโจวตั้งหลายรอบเพื่อจับเขา ต่อมาเจ้านี้ก็หนีออกไปนอกเมือง” นางยังคงคิดก็ยั้งโมโห คนผู้หนีไปซ่อนตัวอยู่ในป่าลึก ทำให้นางกับหัวหน้าต้องแหะแผ่นแป้งอยู่ในป่าตั้งหลายวัน

“ใต้เท้าลู่ ลำบากท่านแล้ว” ฉีหยวนหลินกวาดตามองข้อความในใบ

⁴ อุปกรณ์สำคัญสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ พู่กัน หมึก กระดาษ และจานฝนหมึก

ประกาศ ซึ่งมีใจความว่าหากจับนักโทษหลบหนีได้ จะได้รับรางวัลสามตำลึง เห็นสภาพที่เหน็ดเหนื่อยของมือปราบสองคนนี้แล้ว เขาก็รู้สึกว่าเป็นเงินรางวัลเท่านี้มันน้อยไปจริงๆ

“ไม่หรอกๆ เป็นขุนนางก็ต้องทำงานเพื่อราชสำนักและราษฎร ลำบากเสียที่ไหนกัน” ต่อบหน้าคนนอก อย่างไรก็ตามลู่อือเขาก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ ‘ใต้เท้าสูง’ ของนางเอาไว้

คำพูดของลู่อือเหยานั้น เงินชีวิตที่อยู่ด้านหลังได้ยืนยันอย่างชัดเจน ขุนนางทำงานเพื่อราชสำนักอย่างนั้นหรือ เขากุมหน้าผากพลางส่ายหน้าไม่หยุด เพื่อเงินรางวัลสามตำลึงแท้ๆ พวกเขาถึงได้วิ่งวุ่นไปทั่วเสียหลายวัน

กล่าวมาถึงตรงนี้ลู่อือเหยาเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ นางจึงบังคับม้าให้เดินถอยหลังไปหาเงินชีวิตแล้วกระซิบถาม “หัวหน้า ข้าเพิ่งนึกได้ว่าหลายวันมานี้พวกเราออกนอกเมืองมาจับคน เช่นนั้นค่าอาหารและค่าที่พัก...” ตามกฎของศาลว่าการ หากออกไปปฏิบัติหน้าที่นอกเมืองสามารถเบิกค่าที่พักและอาหารได้ แม้เงินจะไม่ได้มากมาย แต่อย่างน้อยก็พอใช้ประทังชีวิตได้

“เจ้าพักค้างแรมที่โรงเตี๊ยมหรือไม่” เงินชีวิตไม่ตอบแต่ถามกลับ

“หัวหน้า หลายวันมานี้พวกเราสองคนอยู่ด้วยกันตลอด ในป่ากร้างมีโรงเตี๊ยมเสียที่ไหนกัน”

“เช่นนั้นเจ้าแวะกินข้าวในโรงเตี๊ยมหรือไม่” เงินชีวิตถามต่อ

ลู่อือเหยาตอบถุกผ้าที่เอวเบาๆ “ก่อนออกจากเมืองเอาแผ่นแป้งมาห้าแผ่น ยามนี้เหลือแค่ครึ่งแผ่น”

“เจ้าไม่ได้นอนค้างแรมหรือแวะกินอาหารในโรงเตี๊ยม แต่นอนบนหญ้าและกินอาหารแห้ง ไม่ได้ใช้จ่ายอะไร แล้วศาลว่าการจะจ่ายเงินให้เจ้าได้อย่างไร”

ศาลว่าการเมืองสุยโจวนั้นยากจนขั้นแค้น จะขอเบิกเงินนะหรือ ไม่มี

ทางหรรอก!

“เหนื่อยแทบตายเพื่อเงินสามตำลึง แล้วยังต้องแบ่งกับหัวหน้าคนละครึ่งอีก” ลู่จื่อเหยาถอนหายใจ

“เจ้าเองก็เช่นกัน แทนที่จะวิ่งไปในที่ที่เจริญๆ ให้ข้าได้พักโรงเตี๊ยมได้กินข้าวดีๆ ลักม้อ! แต่เจ้ากลับเข้าไปในป่ารกร้างที่แม่แต่นกยังไม่บินไปอีเซ่นนั้นเสียได้” นางหันกลับไปมองนักโทษที่อยู่ด้านหลังแล้วบ่นอุบ

“พอแล้วๆ เลิกบ่นได้แล้ว ได้เท่าไรก็เท่านั้นแหละ” เงินชีวโบทมือไล่ลู่จื่อเหยา

ฉีหยวนหลินฟังบทสนทนาของทั้งสองคนแล้ว ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีอุปสรรคน้อยผู้นี้ น่าสนใจยิ่งนัก

แผนขอเบิกค่าอาหารกับค่าที่พักที่ลู่จื่อเหยาคิดมาตลอดทางยามนี้สูญเปล่าเสียแล้ว นางหมดความกระตือรือร้นที่จะสนทนากับฉีหยวนหลิน และรู้สึกห่อเหี่ยว โชคดีที่เดินทางไปได้ไม่นานก็ถึงเมืองสุยโจว ทั้งสองกลุ่มจึงต้องแยกทางกัน

เพื่อเป็นการขอบคุณ ฉีหยวนหลินจึงคิดจะเชิญทั้งสองคนไปกินข้าวมือเย็น แต่ลู่จื่อเหยายังไม่ทันได้พูดอะไร เงินชีวกก็ปฏิเสธความหวังดีของเขาทันที

ขบวนลिनค่านีเพิ่งมาที่สุยโจวเป็นครั้งแรก เงินชีวยังไม่รู้ต้นลึกหนาบางของอีกฝ่าย จึงไม่อยากเข้าไปใกล้พวกเขามากนัก

ฉีหยวนหลินเห็นดังนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก ในเมื่อมาถึงสุยโจวแล้ว วันหน้ายังมีโอกาสได้พบกันอีกมากมาย ใช่ว่าจะได้พบกันแต่ตอนนี้เสียเมื่อไร

ฉีหยวนหลินพาขบวนลिनค่านีไปที่โรงเตี๊ยม ส่วนเงินชีวกกับลู่จื่อเหยาพาตัวนักโทษไปส่งให้ศาลาว่าการ

“หูจู่ปู้” พวกข้าจับคนมาให้แล้ว ท่านต้องให้เงินรางวัลนะเจ้าคะ
ลู่จื่อเหยาเขย่าแขนชายชราอายุเกินครึ่งร้อย และเกือบจะหล่นน้ำตาออกมา

ให้เขาดู

“จะรีบร้อนไปทำไม กลัวข้าไม่ให้เจ้าหรืออย่างไร แต่เงินส่วนนั้นเบื่องบนยังไม่ส่งมา รออีกสักสองวัน เมื่อเงินมาถึงแล้ว ข้าจะมอบเงินสามตำลึงนี้ให้เจ้าอย่างแน่นอน” ชายชราถูกเขย่าจนวิงเวียนศีรษะจึงรีบปัดมือลูจื่อเหยาออก

“ตกลงตามนั้น หูจู่ปู้ หากเบื่องบนส่งเงินให้แล้ว ท่านต้องมอบให้ข้ากับหัวหน้าก่อนเลยนะ”

ศาลาว่าการเมืองสุยโจวนั้นยากจนถึงขั้นไม่มีอันจะกิน ในใจของทุกคนที่นั่นล้วนประจักษ์แจ้งดีว่า หากไม่คว่ำเงินรางวัลเอาไว้ให้แน่ ไม่แน่ว่าวันหน้าคงไม่เห็นแม่แต่เงา

“แม่นาง... ท่านลู เจ้าวางใจเถอะ ข้าจะต้องมอบให้เจ้าก่อนแน่นอน ไม่เช่นนั้นเจ้าคงมาร้องไห้หะอะโวยวายกลับไปกลิ้งมาเพื่อเงินสามตำลึงและเอาชีวิตแก่ๆ ของข้าเป็นแน่ การค้าขายเช่นนี้ไม่คุ้มเลย” หูจู่ปู้กล่าวออกมาอย่างมั่นใจ

“ก็ได้ หูจู่ปู้เชิญท่านตามสบาย ข้ากับหัวหน้าจะไปกินข้าวกันก่อน” เมื่อได้รับการยืนยันจากหูจู่ปู้แล้ว ลูจื่อเหยา ก็เพียงส่ายหน้ายื่นมือออกมาพร้อม กับลากเงินชีวิตออกไป

“หูจู่ปู้อายุมากแล้ว เจ้าอย่าไปทรมานเขานักเลย”

“หัวหน้า ท่านอย่าพูดจาเหลวไหล ร่างกายตาเขานั้นไม่ได้ด้อยไปกว่าเราสองคนเลย แข็งแรงจะตายไป” ลูจื่อเหยาผิวกปากตอบ

“เอาเถอะ...” เงินชีวิตส่ายหน้าอย่างจนปัญญาแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ใต้เท้าลู บอกข้ามาว่าเย็นนี้จะกินอะไร อยากไปกินที่โรงเตี๊ยมหรือไม่”

เมื่อตอนบ่ายที่ถูกฉีดยวนหลินเรียกว่าใต้เท้าลูอย่างเต็มปากเต็มคำ

⁵ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ดูแลเอกสารและตราประทับอยู่ในหน่วยงานต่างๆ

ทางของลู่อือเหยา ก็ยกสูงเสียดจนเกือบจะถึงสวรรค์อยู่แล้ว เงินชีวิตเห็น
ทุกอย่างเต็มสองตา

“หัวหน้าเรียกข้าว่าท่านลู่อือเหยา เรียกได้ทำลู่อืออะไรกัน ท่านเห็นยังนัก”
ลู่อือเหยาพูดพลางหัวเราะคิกคัก

“มอบสี่ให้เจ้าเพียงแค่สามสี่ เจ้าก็คิดจะเปิดโรงย้อมผ้า⁶ เสียแล้ว
หรือ ยังจะมาท่านลู่อืออีก ข้าจะตีท่านลู่อือเช่นเจ้าให้ดูเป็นเยี่ยงอย่าง” เงินชีวิต
ศิระลู่อือเหยาเบาๆ แต่นางไม่ได้หลบเลี่ยง เพราะอย่างไรเสียเขาก็มีอเบา
นัก จะตีก็ครั้งก็ไม่เจ็บ

“หัวหน้า ข้าว่าพวกเราไปกินข้าวโรงอาหารของศาลาว่าการแก้ขัดไป
ก่อนดีกว่า หัวไชเท้าหรือผักกาดขาว มีอะไรก็กินก็กินไปก่อน ไม่ได้รับเงิน
รางวัลข้าไม่มีหน้าไปโรงเตี๊ยมหรือ” ลู่อือเหยาเบ้าปาก นางยังคงอาลัย
อารมณ์เงินรางวัลของตัวเอง

“เจ้านี่ ซาตินี่จะตระหนี่ไปถึงไหน ไปเถอะ ต่อให้หัวไชเท้ากับผักกาด
ขาวในโรงอาหารของศาลาว่าการจะแย้ แต่ก็ดีกว่าแผ่นแป้งหลายเท่า” มือ
ปราบอย่างพวกเขานั้น นอกจากเงินสามตำลึงสี่เหรียญต่อเดือนแล้ว ก็หวัง
เงินนำจับนักโทษหลบหนีนี้ละ พุดง่ายๆ ก็คือนำชีวิตไปแลกกับเงิน

ลู่อือเหยาเป็นสตรีที่ใช้ดาบเก่ง แต่กลับจับมิดทำครัวไม่เป็น โชคดี
ที่เงินชีวิตทำอาหารเก่ง ใช้เวลาเพียงไม่นานก็ทำเสร็จไปสามจาน

“หัวหน้า ผัดผักกาดขาว ผัดหัวไชเท้า ผัดหูหลัวบัว⁷ มีแต่ผักทั้งนั้น”
ลู่อือเหยาถอนหายใจ หยิบแผ่นแป้งที่เหลือครึ่งแผ่นออกมาแล้วก็ดอง
แรง

“มีให้กินก็พอแล้ว จะเรื่องมากไปทำไม รีบกินให้เสร็จแล้วแยกย้าย
กันกลับ ท่านพ่อของข้ากำลังรอข้าอยู่ที่เรือน”

⁶ คำพังเพยของจีน หมายถึง มีคนมาทำดีด้วยนิดหน่อยก็ดีใจจนหลง

⁷ แคร้รอต

“ก็ได้ แยกย้ายกลับเรือนไปหามารดาบิดาของตน ผากหักทนายท่าน
อาจารย์แทนข้าด้วย ได้เงินรางวัลแล้วข้าจะหิวสุราไปเยี่ยมท่านผู้เฒ่าเอง”
ลูจื่อเหยาหัวเราะคิกคักแล้วตักหูลิ้วปิวเข้าปากคำโต

หัวหน้าพุดตูก แม้จะมีแต่ฝักก็ดีกว่าการทะเลาะแค้นแบ่งในป่าลึกมาก
นัก

เมื่อกินอิ่มแล้ว ลูจื่อเหยาก็นวดท้องเบาๆ แล้วหาออกมา “หัวหน้า
ข้ากลับแล้วนะ”

“อ้อ ฟ้ามืดแล้วระวังตัวด้วย” เงินชิวกำลังคิดถึงบิดาซาพิการที่รอ
อยู่ในเรือนจึงไม่ได้พูดอะไรอีก จากนั้นทั้งสองคนก็แยกกันไป

ลูจื่อเหยาเดินไปตามทางพลางร้องเพลงเบาๆ อย่างเบิกบานใจ หาก
กลับถึงเรือนเมื่อไร นางจะอาบน้ำให้สะอาด จากนั้นนอนหลับบนเตียงอย่าง
สบายใจ แค่นี้ก็ชื่นใจแล้ว

เมื่อเดินผ่านประตูอุทยานตระกูลลูจื่อซึ่งเป็นของพ่อค้าชาวยุใหญ่
ที่สุดใจในสุยโจว ลูจื่อเหยาก็นั่งลงมองด้านในด้วยความเคยชิน และยังคง
ร้องเพลงเบาๆ ด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง ก่อนจะเดินเลียบไปตามกำแพง
จนกระทั่งมาถึงประตูหลังของอุทยาน

“ลองกลอนประตูก่อนแล้ว” นางมองประตูหลังที่ถูกลงกลอนไว้แล้วบน
ออกมาอย่างอดไม่ได้

“ช่างเถอะ...” จากนั้นก็มองกำแพงสูงตระหง่าน “แค่นี้จะทำอะไรท่าน
ลู่อ่างเข้าได้หรือ” นางพุดพลางขยับหมวก ยามนี้ฟ้ามืดแล้ว และบริเวณนี้
ก็ไร้ผู้คน นางมองไปรอบๆ ก่อนจะใช้วิชาตัวเบากระโดดข้ามกำแพงไปทันที

“กลับมาแล้วหรือ”

กระโดดลงพื้นมาอย่างไม่ทันได้ยั้งให้มันคงก็ได้ยินเสียงของสตรีผู้หนึ่ง
ลูจื่อเหยาร้องในใจว่า ‘แม่แล้ว’ จากนั้นก็ลื่นล้มก้นกระแทกพื้น

“อาสະไร๋รอง!” ลูจื่อเหยามองสตรีที่นั่งอยู่บนม้านั่งหินแล้วกล่าว
ทักทายเป็นสีหน้าขมขื่น

สตรีที่ดูมีอายุผู้นั้นมองลูจื่อเหยาที่นั่งอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อย

“พี่สาวยังไม่ลุกขึ้นอีก” แม่นางน้อยผู้หนึ่งโผล่มาจากด้านหลังสตรีผู้นั้น ก่อนวิ่งเหยาะๆ เข้ามาประคองลูจื่อเหยาขึ้นจากพื้นแล้วปิดฝืนตามตัวนาง

“ตอนไปเจ้าบอกว่าจะอย่างไร บอกว่าจะไปสามถึงห้าวันก็กลับไม่ใช่หรือ เจ้าลองนับดูซิว่านี่มันกี่วันแล้ว แปะวันแล้ว! คินก่อนกับเมื่อคินท่านแม่ มารอเจ้าตรงนี้ ในที่สุดวันนี้เจ้าก็กลับมา ถ้าเจ้ายังไม่กลับมาพุงนี้ข้ากับท่านแม่จะไปศาลกล่าวการ”

ตระกูลลูมีทั้งหมดสี่สาย เมื่อสิบกว่าปีก่อนบ้านใหญ่ไปขายชาติในเมืองหลวง ระหว่างเดินทางกลับก็รับลูจื่อเหยาที่เป็นเด็กกำพร้ามาเลี้ยง จากเด็กกำพร้ากลายเป็นคุณหนูใหญ่ของตระกูลพ่อค้า นับว่าหลายปีมานี้นางมีชีวิตที่ดีมาก

ผ่านไปไม่กี่ปีบ้านใหญ่ก็เข้าไปขายชาในเมืองหลวงอีกครั้ง ระหว่างเดินทางกลับสุขใจก็ถูกโจรตัดฆ่าตายอย่างน่าสลดใจ คนที่ตายไม่ใช่แค่สามภรรยาบ้านใหญ่ตระกูลลูเท่านั้น แต่ยังมีบุตรชายที่ตามไปเปิดหูเปิดตาและบุตรชายคนโตของบ้านรองอีกด้วย

เพราะเหตุนี้นายท่านตระกูลลูจึงล้มป่วย ไม่กี่วันหลังจากนั้นก็ตายไปอีกคน ต่อมาฮูหยินผู้เฒ่าก็ป่วยหนัก แต่โชคดีที่รอดมาได้ เมื่อสามภรรยาบ้านใหญ่ตายแล้ว ลูจื่อเหยาจึงกลายเป็นเด็กกำพร้าอีกครั้ง แม่นางจะเป็นบุตรบุญธรรม แต่พวกเขาก็ได้ทำหน้าที่รับรองและเพิ่มชื่อนางในทะเบียนครัวเรือนเป็นคนของตระกูลลูแล้ว บ้านสามกับบ้านสี่ที่กลัวว่าลูจื่อเหยาจะได้รับส่วนแบ่งในทรัพย์สินของครอบครัวจึงยุยงให้ฮูหยินผู้เฒ่าไล่นางออกไป ด้วยเหตุผลที่ว่านางเป็นตัวช่วยทำให้บ้านใหญ่ต้องพบกับหายนะ

โชคดีที่บ้านรองออกหน้าช่วยเหลือได้ทันเวลา แม่นางจะเจ็บปวดจากการสูญเสียบุตรชายเช่นเดียวกัน แต่พวกเขาเข้าใจเหตุผลดี ลัว้อซึ่งเป็นสะใภ้

รองไม่สนใจเสียงคัดค้านของบ้านสามและบ้านสี่ พาลูจื่อเหยามาเลี้ยงดูอยู่ในเรือนของตน หลายปีต่อมาเมื่อลูจื่อเหยาโตขึ้น นางไม่ยอมมองเห็นหน้าบ้านสามกับบ้านสี่ที่คอยมาหาเรื่อง จึงคิดจะย้ายออกจากคฤหาสน์ตระกูลลูไปอยู่ข้างนอกคนเดียว แต่ลั่วซือกลับไม่เห็นด้วยและรั้งให้นางอยู่ต่อ

ลูจื่อเหยาไม่รู้จะทำอย่างไรจึงย้ายไปอยู่ในเรือนที่อยู่ห่างไกลที่สุดของตระกูลลู เรือนหลังเล็กของนางไม่มีคนมาคอยรับใช้ มีแค่นางเพียงคนเดียว ทำให้โง่งมไม่น้อย

“โทษซ้ำไม่ได้นะอาสะไกรรอง นักโทษคนนั้นเจ้าเล่ห์เกินไป ทั้งยังเลือกหนีเข้าไปในป่าลึกอีก ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าต้องนอนกลางดินกินกลางทรายกินข้าวก็ไม่อิ่ม” ลูจื่อเหยาลุกขึ้นยืน ก่อนเดินไปทาลั่วซืออย่างระมัดระวัง พลางเอ่ยประจบประแจง

“ชาติที่แล้วข้าก่อกรรมทำเข็ญอะไรกัน ชาตินี้ถึงได้มาเจอเด็กเช่นเจ้าเป็นคุณหนูใหญ่อยู่ดีๆ ไม่ชอบ ดันไปรับตำแหน่งมือปราบอะไรก็ไม่รู้ ดูซิดู! เสื้อผ้าช่างเหม็นสาบยิ่งนัก เจ้าลงไปกลิ้งเล่นในบ่อโคลนมาหรืออย่างไร

“ใบหน้าเล็กๆ นี่ก็ดูงดงามไม่น้อย หากไม่บำรุงตั้งแต่ตอนเยาว์วัย แก่ตัวไปเจ้าจะทำอย่างไร บอกว่าไปสามถึงห้าวัน นี่แปดวันเพิ่งจะได้เห็นเงา จะไปตามหาเจ้า ข้าก็ไม่รู้ว่าต้องไปตามหาที่ไหน” พูดแล้วลั่วซือยังรู้สึกซุนเคืองไม่หาย จึงยกมือตีกันลูจื่อเหยาไปหนึ่งที

ตอนเด็กๆ ลูจื่อเหยาชอบเล่นซุกซน ปีนปายต้นไม้และทะเลาะวิวาทกับเด็กชาย ลั่วซือรู้เข้าก็จะตีกันนางทุกครั้ง พอตีไปเรื่อยๆ ก็เริ่มคุ้นชิน

“อาสะไกรรอง ข้าอายุตั้งเท่าไรแล้ว ท่านยังตีกันข้าอยู่อีก” ลูจื่อเหยาไม่กล้าหลบ เพราะยิ่งหลบลั่วซือก็ยิ่งดูนางหนักกว่าเดิม จึงได้แต่บ่นเบาๆ

“อายุเท่าไร... อายุเท่าไรอย่างนั้นหรือ ปีนี้เจ้าสิบแปดแล้ว ตอนอายุเท่าเจ้า ข้าก็มีลูกไปแล้ว แล้วเจ้าล่ะ... ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอันสักอย่าง เจ้าก็อีกคน อายุสิบห้าแล้ว ตอนอายุเท่าเจ้า ข้าแต่งงานกับบิดาเจ้าแล้ว” บ่นแค่ลูจื่อเหยาไม่พอ ลั่วซือยังหันไปสั่งสอนบุตรสาวของตนด้วย

“ท่านแม่ใจเย็นๆ เจ้าคะ ดูลิเจ้าคะ พี่สาวข้ากลับมาเนื้อตัวมอมแมม เลื้อยผ้ายังไม่เปลี่ยนแล้วก็ต้องหิวมากแน่ๆ ท่านก็พูดให้น้อยลงสักสองสาม ประโยค ให้นำไปกินอาหารร้อนๆ จนอิ่มท้องแล้วค่อยส่งสอนเถอะเจ้าคะ” ลู่ซุนเซียงรู้ดีว่าทันทีที่มารดาของนางเปิดปากบ่นก็จะหยุดไม่ได้ จึงรีบเอ่ย ขัดจังหวะ

พอได้ยินว่ามีของกิน ดวงตาของลู่จื่อเหยาก็เป็นประกาย “อาสะไ้ รong” นางรีบแสสร้งทำตัวเป็นกระต่ายขาวตัวน้อยหน้าสงสาร

“ท่านแม่รู้ว่าท่านไปจับนักโทษหลบหนีคงจะกินไม่อิ่มท้อง จึงเตรียม อาหารกล่องใหญ่มาให้ มีทั้งเนื้อไก่ เนื้อเป็ด และยังมีฮวาเจวี่ยน^๘ ฝีมือ แม่ครัวหอที่ท่านชอบกินด้วย” ลู่ซุนเซียงยกกล่องอาหารขึ้นมาจากพื้น “รีบ ไปล้างมือเร็วเข้า ท่านแม่ พวกเราก็อยม้วนั่งอยู่ตรงนั้นเลย เข้าไปคุยกันใน เรือนเถอะ ตอนกลางคืนอากาศเย็นนัก”

ลู่จื่อเหยาแอบยกนิ้วโป้งให้น้องสาวลับหลังลั่วซื่อ ตั้งแต่เล็กจนโต ลั่วซื่อเข้มงวดกับนางเป็นอย่างมาก ทว่าอาสะไ้รongก็ต้องสยบเพราะบุตร สาวของตนเช่นกัน ด้วยเหตุนี้้องสาวคนนี้จึงกลายเป็นคนที่สนิทกับลู่จื่อ-เหยามากที่สุด พวกนางทั้งสามคนคล้ายกับวงกลมที่อยู่ติดๆ ก็ได้มารวมตัว กัน

ลู่จื่อเหยาล้างมือเสร็จก็คิดจะไปกินข้าวทันที ทว่ากลับถูกลั่วซื่อ ตะคอกเสียงดัง นางจึงต้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างไม่มีทางเลือกแล้วค่อย กลับมานั่งที่โต๊ะอาหาร

ลั่วซื่อกับลู่ซุนเซียงกินข้าวมือเย็นกันไปแล้ว ยามนี้ทั้งสองคนจึงมอง ลู่จื่อเหยาแทะนองไ้กันอย่างตะกละตะกลาม ลั่วซื่อรู้สึกไม่พอใจแต่ก็อดกลั้น ไว้ คิดในใจว่ารอให้เด็กคนนี้กินเสร็จค่อยส่งสอนก็ยังไม่สาย

^๘ หมั่นโถวชนิดหนึ่งที่ยึดแบ่งออกเป็นเส้น จากนั้นทาน้ำมันและโรยเกลือหรือเครื่องปรุง อื่นๆ ลงไป แล้วม้วนให้เป็นรูปก้นหอย

“พี่สาว ซาธุดูไบไม่ผลิที่เพิ่งรับชื่อมาปีนี้ ของชั้นยอดเลยละ” ลู่ซุน-
เซียงยกกชาที่ซงเสร็จแล้วให้ลู่จื่อเหยา

ลู่จื่อเหยาก็กำลังกระหายน้ำอยู่พอดีจึงรีบรับมา “น้องสาวที่แสนดี
ของข้าเข้าใจข้าที่สุด ได้เงินรางวัลมาเมื่อไรข้าจะซื้อของอ้อๆ ให้เจ้ากิน”
พูดจบนางก็ยกชาดื่มรวดเดียว

“เดี๋ยวนะ... นี่คือซาธุดูไบไม่ผลิชั้นยอดหรือ” ลู่จื่อเหยาเปิดฝาภา
ออกแล้วก้มลงไปดม จากนั้นก็รินชาเพิ่มอีกถ้วยหนึ่งแล้วค่อยๆ ยกขึ้นจิบ
สุดท้ายก็ดื่มถ้วยชาเปล่า

“เหตุใดชาที่ได้มาถึงแย่งทุกปีเช่นนี้” ลู่จื่อเหยากัดน้องไก่พลาง
พึมพำเสียงเบา

“ท่านแม่ดูสิ พี่สาวพูดถึงขนาดนี้แล้วนะเจ้าคะ ลิ่นของนางยอมตัดสิน
ได้ว่าชาติหรือไมตรี ไม่หลอกลวงใคร” ลู่ซุนเซียงยึดตัวตรงแล้วกล่าวขึ้น

“เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าควรจะกังวล ท่านย่าของเจ้ามอบกิจการให้
บ้านสามและบ้านสี่ดูแลไปแล้ว เรื่องการรับซื้อใบชา บ้านใหญ่กับบ้านรอง
อย่างพวกเราสอดมือเข้าไปยุ่งไม่ได้”

สองสามีภรรยาบ้านใหญ่จากไปเร็วยิ่งนัก ส่วนทางบ้านรองสามีของ
ลู่จื่อไม่ชอบการค้าขาย เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาเล่าเรียน เกิดในตระกูล
พ่อค้าแต่กลับได้เป็นหัวหน้าสำนักศึกษา บ้านใหญ่บ้านรองไม่มีใครรับช่วง
ต่อ สูหยินผู้เฒ่าจึงทำได้เพียงมอบกิจการให้แก่บุตรชายอีกสองคนเท่านั้น

“รับซื้อใบชาที่แย่งทุกปีเช่นนี้เท่ากับทำลายชื่อเสียงของตระกูลลู่
นะเจ้าคะท่านแม่ ข้าจะไปหาท่านย่า...”

ลู่ซุนเซียงพูดไม่ทันจบก็ถูกลู่จื่อเหยาพูดขัดขึ้นมา “โอ้ ท่านย่าอายุ
มากแล้ว เจ้าจะไปปรบคนผู้เฒ่าเช่นนางเพื่ออันใดกัน อีกอย่าง... กิจการ
ของตระกูลก็มอบให้บ้านสามบ้านสี่ดูแลตั้งนานแล้ว เจ้าไปยุ่งเกี่ยวกับ
ทำไม” ลู่จื่อเหยาส่ายหน้าและขยิบตาให้ลู่ซุนเซียงเพื่อให้นางหยุดพูด

น้องสาวอายุยังน้อยอาจจะมองเรื่องบางอย่างได้ไม่ชัดเจน แต่ลู่จื่อ-

เหยาจู้ ฮูหยินผู้เฒ่าอายุมากขึ้นเรื่อยๆ บ้านสามกับบ้านสี่ก็บีบคั้นนางกับบ้านรองอย่างชัดเจนเพื่อให้ได้กิจการของตระกูลสู่ไปครอบครอง หากลูกชุนเซียงออกหน้าไปยามนี้อาจจะสร้างความรำคาญให้แก่บ้านสามกับบ้านสี่ก็เป็นได้ นางเกรงว่าพวกเขาจะลอบทำอะไรบางอย่าง

“เรื่องนี้ฟังพี่สาวของเจ้าเถอะ นางพูดถูกแล้ว เด็กอย่างเจ้าอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องกิจการเลย” ลั่วซื่อเหลือบุตรสาวเพียงแค่นั้นเดียว หากคนดีๆ มาให้บุตรสาวแต่งงานออกไปอย่างสมเกียรติได้ก็นับว่าบรรลุลความปรารถนาในชีวิตนี้ของนางแล้ว ส่วนเรื่องกิจการของตระกูลลู่ นั้นนางไม่คิดยุ่งเกี่ยว หรือต่อให้อยากยุ่งก็ยุ่งไม่ได้เช่นกัน

“เชื่อฟังแล้วอย่าเถียง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าจะจัดการได้หรอก” ลู่จื่อเหยาตบหลังน้องสาวเบาๆ แล้วกระซิบที่ข้างหูนาง

“เด็กสองคนนี่ไม่มีใครทำให้ข้าสบายใจได้สักคน” ลั่วซื่อถอนหายใจแล้วหันหน้าไปมองลู่จื่อเหยา “ข้าให้ร้านตัดเสื้อตัดชุดให้เจ้าสองชุด พรุ่งนี้คงส่งมาให้ เป็นสาวเป็นนางไม่รู้จักแต่งเนื้อแต่งตัว ชุดงามๆ ก็ไม่มีสักชุด หากบิดามารดาเจ้ารู้เข้าคงปวดใจไม่น้อย”

จากนั้นลั่วซื่อก็ก้มมือแตะหน้าผากลู่จื่อเหยา “ลดความทุกข์ใจของข้าลงสักนิดเถิด เจ้าอยากเป็นแบบแม่ทัพใหญ่เวิน อยากเป็นสตรีที่ทัดเทียมกับบุรุษจึงคิดจะเป็นมือปราบ ข้าก็ห้ามเจ้าไม่ได้ แต่เจ้าก็ต้องระวังตัวด้วยอย่าได้ฟุ้งซนใส่มันเสียทุกเรื่อง ลินเดิมของมารดาเจ้าเข้าเก็บไว้อย่างดี บ้านสามบ้านสี่หรือผู้ใดก็ไม่อาจแตะต้องได้ เมื่อถึงเวลาข้าจะหากคนดีๆ มาแต่งงานกับเจ้าและน้องเจ้าอย่างสมเกียรติ เพียงพวกเจ้าสองคนออกเรือนไป ชาตินี้ข้าก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว”

“ท่านแม่!”

“อาสะไกรรเอง!”

บิดามารดาแท้ๆ จะอยู่หรือตายลู่จื่อเหยาไม่อาจรู้ได้ สามภรรยาบ้านใหญ่ตระกูลลู่เลี้ยงดูนางเป็นอย่างดี แต่ตอนนั้นนางยังเด็กนัก จำอะไรไม่

ค่อยได้ ทว่าตั้งแต่รู้ความคนที่ดีกับนางที่สุดและคอยปกป้องนางมาตลอด ก็คือลั่วซื่อและน้องสาวคนนี้ พวกนางสองคนเป็นครอบครัวของลู่อี้เหยา และนางจะจดจำบุญคุณของคนทั้งสองไปตลอดชีวิต

“อาสะไกรองวางใจได้ ปี... ปีหน้าข้าจะออกเรือนแน่นอน ข้าสัญญา”

ก็แค่แต่งงานมีใช้หรือ... ลู่อี้เหยาสามารถเป็นมือปราบหญิงได้ แค่ว่าบุรุษมาแต่งงานด้วยมันยากกว่าการเป็นมือปราบหรืออย่างไร ทว่าทั้งเมือง สุขใจมีนางเป็นมือปราบหญิงเพียงคนเดียวผู้หาได้ยากยิ่ง

“ท่านแม่วางใจเถอะ พี่สาวออกเรือนได้ บุตรสาวของท่านอย่างข้า ก็ต้องออกเรือนได้เช่นกัน” ลู่อี้เหยาเชยยิ้มแล้วกล่าวสำหรับ

“พวกเจ้าสองคนอย่าหลอกข้านะ” ลั่วซื่อทอดทั้งสองคนไว้ในอ้อมแขน คนที่นางเป็นห่วงมากที่สุดก็คือสตรีสองคนนี้ หวังว่าพวกนางจะพบที่พึงพิงที่ดี

เนื้อไก่ เนื้อเป็ด และหิวเจียนถูกกินไปไม่น้อย ครั้งนี้ลู่อี้เหยาอ้อมจนแทบลุกไม่ไหว หลังจากส่งลั่วซื่อกับน้องสาวกลับไปแล้ว นางก็เดินเล่นในลานเรือนอยู่หลายรอบ

สุดท้ายก็กลับเข้าเรือนไปต้มน้ำแล้วอาบน้ำอุ่นสบายๆ ก่อนจะนอนลงบนเตียงและผล็อยหลับไป

สอง แมวป่าน้อยติดกับแล้ว

ฉีหยวนหลินกับคนติดตามเข้าพักในโรงเตี๊ยม เมื่อเปิดหน้าต่างออก ก็สัมผัสได้ถึงความเป็นสบายของคำคืนในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ ชายหนุ่มยกกาสุราบนโต๊ะขึ้นมาพาลงมองถนนที่มีมิติ หลังจากดื่มสุราไปอีกหนึ่ง รอยยิ้มบนมุมปากของเขาก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น

“ฝ่าบาท” ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหลังฉีหยวนหลินคือองค์รักษ์เงาซึ่งถูกบังคับให้นั่งอยู่ในรถม้าเมื่อตอนกลางวัน

“อาอี เจ้าคิดว่ามีอุปราชสองคนในวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง” ฉีหยวนหลินหันกลับมาถาม

กระทั่งหน้าของสองคนนั้นเขาก็ไม่เห็น พูดก็ยังไม่เคยพูดด้วยสักคำ รู้เพียงแค่ว่าเป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง แล้วเขาจะออกความคิดเห็นอะไรได้... อาอีคิดแล้วเงยหน้าขึ้นมา ใบหน้าเต็มไปด้วยความขมขื่น “กระหม่อมไม่ทราบพะยะค่ะ”

ฉีหยวนหลินถอนหายใจเบาๆ แล้วส่ายหน้า “เปลี่ยนคำถามแล้วกัน ในแผ่นดินหนานเซวียนของเจิ้น การที่สตรีเป็นมีอุปราชนั้น... เป็นเรื่องที่

พบเห็นได้บ่อยหรือไม่” ยามนี้พวกเขาไม่ได้ยืนต่อหน้าคนนอก ชายหนุ่ม จึงใช้คำแทนตัวเองว่า ‘เจิ้น’ เหมือนตอนอยู่ในวัง

“เรื่องนี้ย่อมพบเห็นได้ไม่บ่อยนักพะยะค่ะ แม้หนานเซวียนจะมีแม่ทัพเวินที่เป็นแม่ทัพหญิง และริเริ่มให้สตรีเข้าร่วมกองทัพเป็นแคว้นแรก จากสี่แคว้น แต่ทหารหญิงล้วนอยู่ใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพเวิน ทว่าในศาลาว่าการท้องถิ่นแต่ละที่นั่น... นี่เป็นครั้งแรกที่กระหม่อมได้พบกับมือปราบหญิง” อาอีตอบอย่างตรงไปตรงมา

“น่าสนใจ น่าสนใจจริงๆ...” ฉีหยวนหลินเงยหน้าหัวเราะเสียงดัง “เมืองสุยโจวแห่งนี้ น่าสนใจจริงๆ ซึ่งกั๋วกงทำเรื่องชั่วช้า นอกเมืองมีกลุ่มโจรปล้นสะดม และในศาลาว่าการมีมือปราบหญิง ออกจากวังครานี้คุ้มค่าจริงๆ” ในเมื่อเป็นการมาแบบส่วนตัว เช่นนั้นเขาก็จะสำรวจเมืองสุยโจวทุกซอกทุกมุม อะไรควรทำก็ทำ อะไรที่ควรให้รางวัลก็ให้ เดิมที่เขายังกลัวมือปราบหญิงจะเริ่มจากตรงไหนก่อนดี ทว่าโชคดีที่มีแม่นางน้อยมาหาถึงหน้าประตู

อาอียิ้มเจื่อนแล้วถอยหลังไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว ในหนึ่งปีนอกจากนอนแล้ว ฉีหยวนหลินก็จะหัวเราะ ทว่าเท่าที่เขา รู้คือเมื่อไรที่ส่องเต้หัวเราะอย่างมีความสุข แสดงว่ากำลังจะมีคนโชคร้าย คงไม่ใช่เขาหรอกกระมัง

อีกอย่าง... รถม้าเขาก็นั่งแล้ว ปลอมตัวเป็นพ่อค้าเขาก็ทำเช่นกัน เท่านี้ก็โชคร้ายมากพอแล้ว

“บอกพวกเขาว่าต่อไปหากพบแม่นางน้อยผู้นั้นให้ทำตัวสุภาพกับนางหน่อย เจิ้นยังต้องพึ่งพานางอยู่”

พอได้ยินคำพูดนั้น อาอีก็คิดในใจ ‘ดูพูดเข้าลิ โอรสสวรรค์ผู้สูงส่ง คิดจะพึ่งพาแม่นางน้อย จะพึ่งพาอะไรนางได้เช่นนั้นหรือ ดูท่าว่าคนที่ต้องโชคร้ายในครั้งนี้น่าจะเป็นมือปราบหญิงผู้นั้นเสียแล้ว’

“พะยะค่ะ”

“ส่งคนไปสืบเรื่องของแม่นางน้อยผู้นั้นให้ละเอียด รู้เขารู้เราจึงจะใช้

ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า”

“พะยะค่ะ” อาอีตอบอย่างแข็งขัน ‘ลู่จื่อเหยา มือปราบลู่ ท่านสวดภาวนาให้ตัวเองรอดเถาะขอรับ ถูกฝ่าบาทหมายตาเข้าแล้ว เกรงว่าวันหน้าท่านคง... ยากจะบรรยายจริงๆ’

“จริงสิพะยะค่ะฝ่าบาท ครั้งนี้พวกเราปลอมตัวเป็นพ่อค้าซาเข้าเมืองมา แล้วเราจะไปซื้อซากันจริงๆ หรือไม่”

“แน่นอน ย่อมต้องซื้อชาติๆ ลักหอกลับไปอยู่แล้ว ซาเหียวของสุย-โจวมีชื่อเสียงเลื่องลือนัก ซื้อชาติๆ กลับไปฝากบิดาลักห่อ แสดงความกตัญญูต่อผู้อาวุโสเสียหน่อย”

“พะยะค่ะ พຽງนี้กระหม่อมจะไปสอบถามที่ร้านขายยาไปซา”

ฉีหยวนหลินวางกาสุราลง หรีตาแล้วหัวเราะคิกคักพลางเดินไปหาอาอี จากนั้นก็ตบ่าอีกฝ่ายเบาๆ

“คุณชาย... เรื่องเช่นนี้จะให้เจ้าทำได้อย่างไร ต้องเป็นพ่อบ้านอย่างเงินลี้ที่ทำ ส่วนเจ้านะ... เป็นคุณชายให้สบายใจเถาะ”

“ฝ่าบาท เรื่องนี้ไม่สามารถต่อรองได้จริงๆ หรือพะยะค่ะ ยังมีอาเอ๋อร์ อาซาน อาชื่อ...” เหตุใดชีวิตเขาถึงได้ยากลำบากเช่นนี้

“คิดจะพบนันก็ต้องยินดีรับความพ่ายแพ้ เรื่องนี้ต่อรองไม่ได้ ตั้งใจเรียนรู้วิธีแสดงเป็นลูกหลานเศรษฐีให้ดีเถาะ”

“ฝ่าบาทจะให้กระหม่อมเรียนรู้จากใครหรือพะยะค่ะ” อาอีถามอย่างงุนงง

“แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าตัวเองจะตายอย่างไร” ฉีหยวนหลินตบตีระเซอาอีอย่างแรง

“มีชีวิตอยู่ดีๆ จะตายอย่างไร ก็รู้ก่อนที่จะตายไม่นานเท่านั้น” อาอีตอบ

“เจ้าโง่ ตรงหน้าเจ้า เงิน... ลูกหลานเศรษฐีจากตระกูลชนชั้นสูงแห่งเมืองหลวง เจ้าติดตามเงินมาตั้งหลายปีไม่เคยกินเนื้อหมูก็ต้องเคยเห็นหมู

วิ่ง⁹ มาบ้าง เจ้าแค่เลียนแบบท่าทางในสมัยก่อนของเจ้านักพอแล้ว” ติดตามเขามาสิบปี อยู่เคียงข้างเขามาตลอดตั้งแต่เป็นองค์ชาย เป็นองค์รัชทายาทจนเป็นถึงฮ่องเต้ เขาฉลาดปราดเปรื่องถึงเพียงนี้ เหตุใดเจ้าเด็กนี่ถึงฉลาดได้ไม่ถึงครึ่งหนึ่งเลย

“อา!” อาอีเข้าใจในทันที “หากพูดถึงลูกหลานชนชั้นสูงแห่งเมืองหลวงก็ย่อมต้องเป็นฝ่าบาท กระหม่อมเข้าใจแล้ว วาดกระบวนตามรูปน้ำเต้า¹⁰ ฝ่าบาทโปรดวางใจพะยะค่ะ” อาอีตบหน้าอกของตนเพื่อรับรอง

“ไปเถอะ พักผ่อนอยู่ในห้องให้ดี ตอนกลางวันก็อย่าออกไปข้างนอก เจ้านะบอกคนอื่นว่าเจ้าตกใจที่เจอโจรดักปล้นระหว่างทาง เรื่องอื่นพอบ้านอย่างเจ้านะจัดการเอง”

“ฝ่าบาทก็ออกเดินทางจากเมืองหลวงเป็นครั้งแรกเหมือนกันไม่ใช่หรือพะยะค่ะ” อาอีเดินเข้าไปถามเสียงเบา

“เจ้าคิดว่าเจ้านะไม่เคยเห็นโลกภายนอกเหมือนกับเจ้าหรือ ใต้ผืนฟ้าอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้เจ้านะเคยไปท่องเที่ยวดูมานานแล้ว ไปๆ ไปทำงานของตัวเองให้เรียบร้อย ไม่มีเรื่องอะไรก็อย่ามารบกวนเจ้านะ”

“พะยะค่ะ” สัจฉาตฤณบอกอาอีว่าฮ่องเต้ก็เหมือนกับเขา ออกจากเมืองหลวงเป็นครั้งแรกอย่างแน่นอน แต่เขาก็พูดอะไรไม่ได้ เมื่อถูกไล่ออกจากห้องจึงทำได้เพียงจากไปเสียบๆ

“เรื่องสำคัญก็ต้องทำ ใต้หล้ากว้างใหญ่ไพศาลก็ต้องดู จะล่าช้าไม่ได้” ฉิหยวนหลินตี๋มสุราเข้าไปอีกอีกอย่างอารมณ์ดี คำพูดที่ว่าไม่ได้รับราชการแล้วรู้สึกเบาสบายไปหิ้งตัวดูท่าจะเป็นจริง ออกจากเมืองหลวง ลงจากตำแหน่งสูงส่งเทียมฟ้า ไม่ต้องฟังตัวอยู่ในกองฎีกาทั้งวัน ช่างหูไร่เสียง

⁹ ล่านวนจีน หมายถึง แม้ไม่เคยมีประสบการณ์ด้วยตัวเอง แต่ก็ต้องเคยเห็นเคยได้ยินมา

¹⁰ สุภาชีตเงิน หมายถึง การลอกเลียนแบบ

เอะอะโวยวายของเหล่าขุนนาง ช่างสบายจริงๆ

มือปราบที่ออกไปทำภารกิจนอกสถานที่สามารถหยุดงานได้ครึ่งวัน
ตามระเบียบ ลู่จื่อเหยาจึงนอนจนตะวันโद่ง และถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียง
เคาะประตู

“ใครกัน เข้าขนาดนี้ยังมารบกวนคนหลับคนนอนอีก!” ลู่จื่อเหยา
หยิบหมอนขว้างไปที่ประตู

“พี่สาว นี่พระอาทิตย์จะตรงศีรษะแล้วยังไม่ตื่นอีกหรือ ไม่ต้องไป
รายงานตัวที่ศาลาว่าการแล้วหรืออย่างไร รีบลุกเถอะเจ้าคะ ท่านแม่ให้ข้า
นำเสื้อผ้ามาให้ท่าน รีบลุกเร็วๆ เข้า ถ้ายังไม่ตื่นข้าจะไปหาท่านแม่แล้วให้
นางมาตีประตูห้องท่านเสีย” เสียงลู่ซุนเซียงดังมาจากนอกประตู

“อย่า อย่านะ! ไม่สองแผ่นนี้ของข้ารับแรงตีของอาสะไกรรองไม่ไหว
หรอก” ลู่จื่อเหยาสายหน้าพาลงลุกขึ้นนั่งบนเตียง จากนั้นก็ลุกไปเปิดประตู
อย่างจ้วเจีย

“เห็นหรือไม่ว่าพระอาทิตย์ขึ้นสูงขนาดไหนแล้ว ยังจะบอกว่าเข้าอยู่
อีก” ลู่ซุนเซียงดึงคอเสื้อของลู่จื่อเหยาให้มาดูพระอาทิตย์

“ใจเย็นก่อนแม่นาง ข้ารู้แล้วๆ” ลู่จื่อเหยาขี้ตา วันนี้อากาศดีแดดจ้า
ยิ่งนัก บวกกับถูกลู่ซุนเซียงเขย่าไปมา ต่อให้จ้วเจียมากเพียงใดก็ต้องตื่น

“พวกเจ้ารออยู่ข้างนอกแล้วกัน” ลู่ซุนเซียงรับชุดมาจากสาวใช้แล้ว
สั่งพวกนาง

“เจ้าคะคุณหนู”

“นี่ของท่าน” เมื่อเข้ามาในห้องลู่ซุนเซียงก็ยึดชุดใส่อ้อมแขนของ
ลู่จื่อเหยาอย่างไม่เกรงใจ “ลองดูสิ ชอบหรือไม่”

“ชอบ” ลู่จื่อเหยาหัวเราะคิกคัก หยิบชุดสีแดงขึ้นมาพลิกดูด้านหลัง
และด้านหลัง “มือปราบหญิงชุดแดงของศาลาว่าการ เป็นอย่างไร อาสะไกร
รองจะภูมิใจหรือไม่”

“ท่านนี่นะ ไว้ท่านจะออกเรือนเมื่อไร นั่นสิถึงจะทำให้ท่านแม่ภูมิใจ
จริงๆ” ปีนี่ลู่อือเหยาอายุสิบแปดแล้ว มารดาของนางคิดจะเป็นแม่สื่อให้คน
ตรงหน้า เรื่องนี้ลู่อุซุนเซียงเข้าใจเป็นอย่างดี

“เหตุใดจึงต้องทำให้สตรีด้วยกันลำบากใจด้วย ผ่านไปสองปีก็ถึงตา
เจ้าแล้ว” ลู่อือเหยาล้างหน้าล้างตา พุดไปพลางสวมชุดสีแดงไปพลาง

“ท่านลู่กล่าวผิดแล้ว บิดาข้าเป็นหัวหน้าสำนักศึกษา ข้าเป็นบุตรสาว
คนเดียวของบ้านรองตระกูลลู่อุ ท่านคิดว่าข้าต้องกังวลเรื่องการแต่งงานหรือ
ไม่” ลู่อุซุนเซียงนั่งลงอย่างไม่มีบริวาร รินชาให้ตัวเอง จากนั้นก็ยกชั้นดื่ม

“ที่ห้องสาวพุดก็ไม่ผิด แต่ว่าข้าเองก็เป็นบุตรสาวของบ้านใหญ่
ตระกูลลู่อุนะ”

“บิดามารดาบุญธรรมเสียชีวิต ท่านอย่าไม่เอ็นดู อาสะไ้สามและอา
สะไ้สี่มองท่านเป็นบุตรสาวของบ้านใหญ่ที่ต้องกำจัดหรือไม่เล่า” ลู่อุซุน-
เซียงวางถ้วยชาลง ยิงพุดนางก็ยิ่งกลุ้มใจ

เมื่อได้ยินดังนั้น ลู่อือเหยาก็อ่อนนวยบพลางถอนหายใจ ไม่ผิดเลย
ที่ลู่อุซุนเซียงพุดมานั้นไม่ผิดเลย นางเพียงได้ชื่อว่าเป็นบุตรสาวเท่านั้น ทว่า
เรื่องมากมายในตระกูลที่ควรทำกลับไม่ยอมทำ

แม้จะจำนนต่อเหตุผล แต่นางก็ไม่อาจยอมแพ้ได้ “มือปราบหญิง
ชุดแดงเพียงคนเดียวในเมืองสุขโจว” ลู่อือเหยาเซิดหน้าพุดอย่างภาคภูมิใจ

“ใช่แล้ว มือปราบหญิงชุดแดง หากปีนั้นท่านไม่ได้เป็นมือปราบ ไม่
แน่ว่ายามนี้คงมีลูกไปแล้ว รู้หรือไม่ว่าอาสะไ้สาม อาสะไ้สี่ และพี่น้อง
ของนางพุดกันอย่างไร พวกนางพุดกันว่าบุตรสาวที่บ้านใหญ่รับมาเลี้ยง
ร่างกายอ่อนแอและป่วยบ่อย สิบกว่าปีมานี้ไม่เคยก้าวออกจากเรือนแม่แต่
ก้าวเดียว หากไม่จำเป็นก็จะไม่เอ่ยถึงท่าน ทำราวกับว่าท่านไม่ได้อยู่ใน
คฤหาสน์ตระกูลลู่อุ อับอายที่ท่านเป็นมือปราบอย่างเห็นได้ชัด”

“ปล่อยให้พวกนางพุดไป แต่เป็นคนป่วยในนามก็ดีเหมือนกัน ดีกว่า
ถูกคนรู้ตัวตนแล้วนำไปพุดนินทาหลังหลัง” ลู่อือเหยาไม่โกรธลัคนิด กลับ

กันนางรู้สึกว่ามันช่วยลดปัญหาไปได้มาก

“อีกอย่าง... นุรุษสองขามีอยู่เกลื่อนถนน ไม่ได้หายากเหมือนคางคกสามขาสักหน่อย นอกจากนี้ข้ายังมีสินเดิมที่ท่านแม่ทิ้งไว้ให้อีกไม่ใช่หรือ เห็นสินเดิมของข้าแล้วก็คงมีนุรุษยอมแต่งงานกับข้าบ้างกระมัง” ลูจื่อเหยา ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งเบาลง

พอเอ่ยถึงสินเดิมนางก็กลุ้มใจ นางถูกรับมาเลี้ยง มารดาบุญธรรมเป็นคุณหนูจากตระกูลใหญ่ ทรัพย์สินติดตัวยามแต่งงานเข้าตระกูลลูจื่อจึงมีไม่น้อย สินเดิมส่วนนี้บ้านสามกับบ้านสี่คิดจะปันส่วนไปนานแล้ว หลังจากบ้านใหญ่จากไปท่านย่าเองก็สนใจอยู่เล็กน้อย

ต่อมามาสะไกรรองออกมาขัดขวางไว้สุดชีวิต ทั้งยังบอกว่าทรัพย์สินเหล่านี้ควรเก็บเอาไว้ให้นาง ยามนางโตขึ้นออกเรือนไปจะได้ไม่ถูกบ้านสามมีดูแล ถกเถียงกันอยู่นาน สินเดิมนี้ถึงได้ถูกอาสาไกรรองเก็บรักษาไว้ในคลัง ในภายภาคหน้าทรัพย์สินเหล่านี้จะต้องเป็นของลูจื่อเหยา ทว่าเมื่อถึงตอนนั้นจริงๆ ก็รับประกันไม่ได้ว่าบ้านสามและบ้านสี่จะเล่นลูกไม้อะไรอีกหรือไม่

ดังนั้น... แม้ว่านางจะอยู่ในตระกูลใหญ่ แต่ก็ต้องเก็บหอมรอมริบเอาไว้ หากวันหนึ่งนางไม่ได้รับสินเดิมส่วนนี้ขึ้นมาจริงๆ อย่างน้อยก็ยังมีเงินติดตัวเอาไว้บ้าง

“พี่สาวหนอพี่สาว เรื่องนี้ท่านพูดกับข้าแค่คนเดียวก็พอ ถ้าไปพูดกับท่านแม่ละก็ ลองดูซิว่านางจะตีท่านจนขาหักหรือไม่ อย่าทำเป็นเล่นกับเรื่องแต่งงาน ถ้าปีนี้ท่านยังหาคนมาแต่งงานด้วยไม่ได้ ปีหน้าท่านเตรียมลาออกจากความเป็นมือปราบได้เลย นางไม่ยอมแน่นอน”

“น้องสาวที่แสนดี เข้าไปเกลี้ยกล่อมนางให้ข้าหน่อยสิ” หนึ่งสิ่งสยบหนึ่งสิ่ง จะรับมือกับอาสาไกรรองก็ต้องให้หนึ่งสาวผู้นี้ออกแรง

“เรื่องนี้ข้าช่วยท่านไม่ได้ ท่านแม่วานให้ท่านพ่อเป็นฝ่ายเจรจาดูตัวให้ท่าน ถึงยามนั้นท่านแม่สั่งให้ท่านไป ท่านก็ไปอย่างว่าง่ายห้ามขัดขืน

ไต่ยีนแล้วหรือไม่”

“เจ้าคะ ไต่ยีนชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว” เรื่องรับมือกับอาสะไ้รอง
อย่างไรก็ต้องเชื่อฟังน้องสาว

“นับว่าพี่สาวเชื่อฟังดี ไม่สนใจท่านแล้ว ข้ามีนัดเล่นไปพบกับคุณหนู
ตระกูลชู ตอนเย็นท่านก็รีบกลับเรือน อย่าทำให้พวกข้าต้องกังวล” ลู่ซุน-
เซียงเห็นคอเสื้อของลู่อี๋เหยาเบี้ยวเล็กน้อยจึงยกมือจัดให้นาง

“พี่สาวของเจ้ามีวรยุทธ์ติดตัว วางใจเถอะ!” ใบหน้าของลู่อี๋เหยา
ยังคงมีเค้าโครงของความเป็เด็กอยู่ ลู่จื่อเหยาจึงอดที่จะหยิกแก้มอีกฝ่าย
ไม่ได้

สองพี่น้องพูดคุยกันอีกสองสามประโยค ลู่ซุนเซียงก็ร้องขึ้นว่าถึง
เวลาที่นัดกับคุณหนูตระกูลชูแล้ว จากนั้นจึงรีบร้อนพาสาวใช้ออกไป

ข้าวของเครื่องใช้ในเรือนของลู่อี๋เหยาถูกใช้มานานหลายปีแล้ว
เดิมทีเรือนเล็กหลังนี้ก็เป็นเป็นที่ที่ตระกูลลู่อี๋เก็บพวกข้าของเครื่องใช้เก่าๆ
นางจึงย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้เพื่อความเงียบสงบ ปกติแล้ว... นอกจากลั่วชื่อกับ
ลู่อี๋เหยา ก็ไม่มีใครสนใจเรือนหลังนี้ ซึ่งตรงกับความต้องการของนางพอดี

นางยืนหันซ้ายหันขวาอยู่ตรงหน้าคั่นห้องที่มีรอยร้าว พลังคิดในใจ
ว่าสายตาของอาสะไ้รองช่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก ชุดสีแดงนี้สวมแล้วงามมาก
จริงๆ!

นางยังคงทำตัวเช่นเดิมคือปีนกำแพงออกมา ร้องเพลงเบาๆ พลัง
เดินไปยังศาลาว่าการ บนถนนเต็มไปด้วยผู้คนครึกครื้นยิ่งนัก

ลู่อี๋เหยาสูดลมหายใจเข้าลึก กลิ่นนี้หอมยิ่งนัก... กลิ่นเต้าฮวยเค็ม
กับโหยวเถียว¹¹ ของร้านเหล้าก้าว เต้าฮวยเค็มสามละสามอีแปะ โหยวเถียว
ตัวละหนึ่งอีแปะ นางต้องกินสองตัวถึงจะอิ่ม รวมกันแล้วก็ตกห้าอีแปะได้

นางก้มหน้าลงลูบคลำกระเป๋าสีเสื้อ ในที่สุดก็ตัดสินใจว่าจะไปกินข้าว

¹¹ ปาท่องโก๋

ที่โรงอาหารศาลาว่าการ เนื่องจากไม่ต้องจ่ายเงินสักอึเปะ

เงินห้าอึเปะสร้างความลำบากให้วีรบุรุษจริงๆ!

ลูจื่อเหยายืนอยู่ตรงนั้น ก้าวเดินออกไปแต่นางก็ตัดใจจากเต้าฮวย เค็มกับโหยวเถียวไม่ได้ ครั้นจะให้เดินกลับไปนางก็ไม่อยากเสียเงิน ไม่ว่าจะเลือกทางใดก็ลำบากใจไปหมด

“จับขโมย จับขโมย! มีคนขโมยเงิน!”

เสียงที่คุ้นเคยดังมาจากด้านหลัง ทุกคนในที่นี้ล้วนได้ยินกันอย่างทั่วถึง มาขโมยเงินในถิ่นของลูจื่อเหยาหรือ ผู้ใดมันใจกล้าถึงเพียงนี้ ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วกระมัง!

ลูจื่อเหยาหันหลังกลับไป และมองเห็นใบหน้าอันคุ้นตาของคนสองคน

“กล้าดีอย่างไร!” นางมองคนที่วิ่งมาพาลางเอ่ยตำหนิ ไม่จำเป็นต้องลงมือ เพราะทันทีที่โจรผู้นั้นเห็นลูจื่อเหยาเขาก็อ่อนยวบจนเกือบจะลงไปนั่งคุกเข่า

“นับวันยิ่งใจกล้าขึ้นเรื่อยๆ มาขโมยเงินบนถนนตั้งแต่อายุยังน้อยเจ้า...” นางยกฝ่ามือขึ้น แต่พอมองร่างกายที่พอมแห่งและเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยรอยปะชุนของเด็กชาย สุดท้ายก็ทำใจดีเขาไม่ลง

“ได้... ได้เท่าลู... ได้เท่าลู” ฉีหยวนหลินที่วิ่งตามมาชี้ไปยังถุงเงินในมือลูจื่อเหยาแล้วชี้ที่ตัวเองพาลางหอบหายใจ

“ท่านลู” ยามนี้ผู้คนมากมายบนท้องถนนมามุ่งดูกันอย่างคับคั่ง เด็กชายเห็นเช่นนั้นก็แทบจะร้องไห้ออกมา

“พวกเจ้าสองคนตามเข้ามา” ลูจื่อเหยาจับคอเสื้อของเด็กชายแล้วลากเขาไปยังตรอกเล็กๆ หันกลับไปมองฉีหยวนหลินก็เห็นว่าเขาเดินตามมาอย่างรู้สถานการณ์

พอเข้าไปในตรอกแล้วรอบด้านก็เงียบสงัดขึ้นไม่น้อย

“ท่านลู ข้าไม่ได้ ข้า...” เด็กชายตาแดงก่ำ “ท่านอย่าขำปวยอีกแล้ว ที่

เรือนไม่มีเงินแล้ว ไม่มีแม่แต่เอีเปะเดียว ข้าอยากซื้อยาจากท่านหมอ...
ข้าอยากทำงาน อยากหาเงินมารักษาท่านย่า แต่พวกเขาต่างก็บอกว่าข้าเด็ก
เกินไป ไม่ยอมจ้างข้า ข้าไม่รู้ว่าจะอย่างไร ข้า...”

เขาเข็ดน้ำตาอย่างลวกๆ แล้วก้มหน้าลง “ข้า... ข้าเห็นเขาเป็นคนต่าง
ถิ่น ข้าไม่กล้าขโมยคนอื่น ข้าเลย...”

“ไม่ว่าใครก็ห้ามขโมยทั้งสิ้น ขโมยไปแล้วหนึ่งครั้งย่อมมีครั้งที่สอง
ครั้งที่สาม” ลู่จื่อเหยาตำหนิเสียงดัง

ฉีหยวนหลินมองออกว่าลู่จื่อเหยารู้จักกับเด็กคนนั้นจึงไม่รีบร้อนพูด
แทรก เขาอยากเห็นว่านางจะจัดการอย่างไร

“เอาไป!” ลู่จื่อเหยาโยนถุงเงินใส่มือเด็กชาย “ขอโทษคุณชายฉีท่าน
นี้เสีย”

เด็กชายรับถุงเงินมาด้วยมือที่สั่นเทา ก่อนจะหันหลังกลับ ทว่าเขา
ไม่กล้ามองฉีหยวนหลิน “คุณ... คุณชายฉี ข้า... ข้าผิดไปแล้วขอรับ ลักขโมย
เป็นสิ่งไม่ดี ข้าไม่กล้าทำเช่นนี้อีกแล้วขอรับ”

ฉีหยวนหลินรับถุงเงินมาแล้วมองลู่จื่อเหยา “ได้เท่าลู่ น้องชายผู้
นี้มีเรื่องลำบากอะไรหรือ”

“ขอตอบตามตรง เจ้านี่คือคนที่อายุน้อยที่สุดของตระกูลหวงที่อยู่
ทางทิศตะวันตกของเมือง สูญเสียพ่อและแม่ไปตั้งแต่ยังเด็ก ท่านย่าของ
เขาเป็นคนเลี้ยงดูเขามา ท่านย่าหวงล้มป่วยเมื่อปีที่แล้ว เดิมทีตระกูลหวง
ก็ยากจนขั้นแค่นี พอนางป่วย...”

ลู่จื่อเหยาหดไหล่ของเด็กชายแล้วยกขาเตะก้านเขาสามที แต่เขา
กัดฟันไม่ปริปากร้องลักนิด

ฉีหยวนหลินมองเด็กชายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ตัวเล็กและผอม
แห้งจนดูไม่ออกว่าอายุเท่าไรกันแน่ เสื้อผ้าที่สวมก็เก่าและสกปรกนัก หาก
บอกว่าเขาเป็นขอทาน ฉีหยวนหลินก็เชื่อ

“คนแม้จะจนแต่ก็ต้องมีอุดมการณ์ ท่านย่าของเจ้าเลี้ยงดูเจ้ามาอย่าง

ยากลำบากกว่าครึ่งชีวิตเพื่อให้เจ้าเป็นขโมยอย่างนั้นหรือ บิดามารดาเจ้าต่างก็เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต หากดวงวิญญาณของพวกเขาที่อยู่บนสวรรค์รับรู้ว่าคุณทรยศเพียงคนเดียวเป็นขโมย ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด สิ่งที่เคยไปล้นเป็นชื่อเสียงของตระกูลหวง พวกเขาจะยอมรับได้อย่างไร” ตามกฎหมายของหนานชเวียน หัวขโมยจะต้องถูกโบยยี่สิบไม้ก่อน จากนั้นค่อยโบยต่อตามจำนวนเงินที่ขโมยไป

เด็กชายผอมแห้งจนเหลือแต่กระดูกเช่นนี้ จะทนรับยี่สิบไม้ไหวเสียที่ไหน

“ท่านลู่ ข้าผิดไปแล้ว ข้าไม่อาจทำให้ท่านยากกับท่านพ่อท่านแม่ชายหน้าได้ ข้าไม่กล้าแล้วขอรับ” เมื่อพูดถึงท่านย่าและบิดามารดา เด็กชายก็ร้องไห้โฮออกมาอย่างอดไม่ได้

“ไต่เท้าลู่ ท่านดูสิ เงินนี้ข้าก็ได้คืนมาแล้ว ไม่ได้สูญเสียอะไรไปแม้แต่น้อย เด็กคนนี้อายุยังน้อย ขโมยเงินไปก็เพื่อนำไปรักษาท่านย่าของเขา อีกอย่าง... เขาลำบากผิดแล้วจริงๆ ข้าว่าเรื่องนี้ก็ช่างมันเถิด”

สิ่งที่ลู่จื่อเหยาบอกคอยก็คือประโยคนี้ของฉีหยวนหลิน “ยังไม่รีบคุกเขาขอขอบคุณคุณชายฉีอีก”

“ขอบคุณขอรับคุณชายฉี!” เด็กชายไม่เพียงคุกเขา แต่ยังโขกศีรษะอย่างแรง

ฉีหยวนหลินเป็นถึงโอรสสวรรค์ย่อมต้องมีคนคุกเขาให้เขาไม่น้อยทว่าเมื่อมองเด็กชายที่อยู่ตรงหน้าเขาในยามนี้แล้ว ในใจของเขากลับรู้สึกทนไม่ได้

“รีบลุกขึ้นเถอะ” ฮ้องเต้หนุ่มพุงเด็กชายขึ้นมา

“เอาไป” ลู่จื่อเหยาหยิบถุงเงินของตัวเองออกมา แล้วล้วงเงินออกมาหนึ่งตำลึง “เอาไปซื้อยาให้ท่านย่าของเจ้าเสีย”

เด็กชายยืนก้มหน้าอยู่ที่เดิม น้ำตาหยดลงบนพื้นดินราวกับสร้อยมุกที่ขาดร่วง พอเห็นเขาไม่ยื่นมือออกมารับเงิน ลู่จื่อเหยาจึงคว้ามือของเด็ก

ชายขึ้นมาแล้วยึดเงินใส่มือเขา

“เก็บไว้ให้ดีๆ อย่าทำหาย นี่คือเงินที่ข้าให้เจ้า ยืม รอเจ้าโตจนสามารถทำงานหาเงินได้แล้วค่อยเอามาคืนข้า”

เด็กชายกำเงินหนึ่งตำลึงในมือแน่น จากนั้นก็เงยหน้ามองลูจื่อเหยา แล้วกล่าวด้วยดวงตาแดงก่ำ “ท่านลู่ว่างใจเถอะขอรับ หากข้าหาเงินได้แล้วจะนำมาคืนท่านแน่นอน”

“ไปเถอะ รีบไปซื้อยา” ลูจื่อเหยายื่นมือไปเช็ดหน้าให้เด็กน้อยแล้วเอ่ยเร่งเร็ว

“อ้อ” พุดจบเด็กชายก็หันหลังไป ขาสองข้างที่ผอมบางราวกับตะเกียบวิ่งไปยังร้านขายยาอย่างรวดเร็ว

“เด็กคนนี้เป็นคนจิตใจดี วันนี้ที่เขาขโมยเงินเจ้าก็คงเป็นเพราะ... ไม่มีทางเลือกแล้ว” ลูจื่อเหยากล่าวด้วยรอยยิ้มขมขื่น นางตัดใจไม่ยอมซื้อเต้าฮวยเค็มกับโหยวเถียวราคาห้าอึเปะ แต่ผ่านไปไม่นานกลับแจกเงินไปหนึ่งตำลึง ลูจื่อเหยาเอ่ยลูจื่อเหยา เจ้านี้ช่าง... งดงามและจิตใจดี เป็นที่รักของผู้คนเสียจริง... นางปลอบใจตัวเองในใจ

“มีใต้เท้าลู่คอยสั่งสอนอยู่ข้างๆ เด็กคนนี้อยอมเดินไม่ผิดทาง” ทั้งตะขังให้คุกเข่า ฉันทวนหลินจะมองไม่ออกได้อย่างไรว่าลูจื่อเหยากำลังรอเขา ยกโทษให้ หากเขาไม่ยอมยกโทษ ในฐานะมือปราบนางต้องพาเด็กคนนั้นไปที่ศาลาว่าการอย่างแน่นอน เมื่อถึงตอนนั้นหากลงโทษด้วยการโบยยี่สิบไม้ตามกฎหมาย เด็กชายจะมีชีวิตรอดหรือไม่เขาก็ตอบไม่ได้

โครก... คราก...

ลูจื่อเหยากมือกุมท้องแล้วยิ้มอย่างเขินอาย อาหารเข้าไม่ได้กินอาหารกลางวันก็ไม่ได้กิน ท้องที่ว่างเปล่าจึงร้องประท้วงขึ้นมา

“ขอบคุณใต้เท้าลู่ที่ช่วยนำเงินกลับมาให้ข้า หากใต้เท้าลู่ไม่รังเกียจข้าขอเป็นเจ้ามือเชิญท่านไปกินอาหารมื้อกลางวันด้วยกัน”

“ข้าจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ข้าเป็นมือปราบ การช่วยนำเงินกลับ

มาคืนพ่อบ้านฉีกก็เป็นเรื่องที่สมควรแล้ว” ลูจื่อเหยาโบกไม้โบกมือปฏิเสธ

“ไต่เท้า... ที่นอกเมืองท่านช่วยข้าไว้หนึ่งครั้ง นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว นับว่าเรามีวาทสนาท่อันยิ่งนัก ท่านอย่าได้ปฏิเสธเลย” โอกาสที่จะได้เข้าไปใกล้ ลูจื่อเหยาไม่ได้มีมาง่าย ๆ ฉิหยวนหลินจะปล่อยมันไปได้ได้อย่างไร

“เช่นนั้น... เช่นนั้นข้าก็ขออ้อมรับไว้ด้วยความเต็มใจ กินอะไรง่าย ๆ ก็แล้วกัน” คนทำดีย่อมได้ดี ในเมื่อคนเขามีความจริงใจ ปฏิเสธไปก็คงไม่ค่อยดีเท่าไร ดูท่าว่านางจะได้กินเต้าฮวยเค็มกับโห้วเถียวแล้ว

“ไต่เท้าคุ้นเคยกับสุขใจดี ท่านเดินนำแล้วกัน” ฉิหยวนหลินเก็บถุงเงินเสร็จ พวกเขา ก็เดินออกจากตรอกไปด้วยกัน

เมื่อคนทั้งสองออกจากตรอกไปแล้ว อาเอ๋อร์ที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืด มาตลอดก็เอ่ยกับอาซาน “คิดไม่ถึงว่าแม่นางชุดแดงผู้นี้จะมีน้ำใจไม่ตรีนัก”

อาซานบ่นปาก “แม่นางชุดแดงอันใดกัน นางเป็นมือปราบหญิงชุดแดง อย่าคิดว่ามือปราบไม่ใช่ขุนนางสิ”

“ก็ได้ๆ มือปราบหญิงชุดแดง ฝ่าบาทก็เหมือนกัน เพียงแค่อยากสร้างสถานการณ์เข้าใกล้นางเท่านั้น ไม่คิดว่าอยู่ๆ โชคจะหล่นทับ ทำให้แม่ นางน้อยรับไม่ตรีจากฝ่าบาท” อาเอ๋อร์พยักหน้าแล้วพูดตอบ

“ใช่แล้ว แผนการที่ฝ่าบาทวางไว้อวดเยี่ยมยิ่งนัก เมื่อเห็นมือปราบหญิงชุดแดงก็ตั้งใจโอ้อวดความรวยในเมือง ไม่รู้ว่ามีโจรน้อยก็คนที่ปรารถนา นี่ล้ำเลิศกว่าเดินเข้าไปหักนางโดยตรงเสียอีก” อาซานกล่าวเสริม

“มือปราบชุดแดงผู้นำสงสารถูกฝ่าบาทหมายตาเอาไว้เสียแล้ว โชคไม่ดีเลยจริงๆ” อาเอ๋อร์พูดกับตัวเอง

“ถ้าฝ่าบาทได้ยินเจ้าโดนหนักแน่” อาซานตบท้ายทอยของน้องชาย จากนั้นก็ตามไปอารักขาสองคนนั้นในเงามืดต่อ

“กินอะไรง่าย ๆ ไต่เท้าลู่อ่าง... ช่างเป็นคนที่เรียบง่ายยิ่งนัก” ฉิหยวนหลินมองแผงขายอาหารเล็กๆ ตรงหน้า ไม่มีแม่กระทั่งเพิงบังแดด มีเพียง

โต๊ะสี่เหลี่ยมอยู่สองสามตัว เจ้าของร้านเป็นพ่อลูกคู่หนึ่ง และชายเต้าฮวย เค็มกับโหยวเถียว

“พ่อบ้านหรือยาคิดว่านี่เป็นแค่แผงลอยเล็กๆ ร้านเต้าฮวยเค็มและ โหยวเถียวที่อร่อยที่สุดในเมืองสุยโจวก็คือร้านนี้แหละ” ลู่จื่อเหยาตบอก พลังพูดรับประกัน

ภาพเหตุการณ์เช่นนี้ฉีหยวนหลินยังจำได้ดี ยามอยู่เมืองหลวงเขากินกะหมี่เนื้อแผงลอยกับเวินเหยียน พอมาสุยโจวก็มากินเต้าฮวยเค็มและ โหยวเถียวกับมือปราบน้อยผู้นี้ เขา... ฮ่องเต้แห่งหนานเซวียนผู้สูงส่ง แต่ กลับใช้ชีวิตได้น่าสังเวชนัก

“ได้ เช่นนั้นก็ลองร้านนี้แล้วกัน” จากประสบการณ์ก่อนหน้านี้ทำให้ ฉีหยวนหลินลากม้านั่งตัวเล็กๆ ออกมานั่งรอ ลู่จื่อเหยาสั่งอาหารได้อย่าง คล่องแคล่ว

“กัวต้าหลาง” ผู้เฒ่ากัวหูตึง ลู่จื่อเหยาจึงยกมือเรียกลูกชายของเขา

“อ๊ะ ท่านลู่ ลมอะไรพัดท่านมาที่นี่ได้ล่ะขอรับ เาเหมือนเดิมหรือ ไม่” กัวต้าหลางตัวเตี้ย แต่แขนขากำยำล่ำสัน ใบหน้ามีเลือดฝาด มองปราดเดียวก็รู้ว่าร่างกายแข็งแรงอย่างยิ่ง

“ใช่แล้ว แต่คราวนี้เอาเต้าฮวยเค็มสองชามกับโหยวเถียวสี่ตัว”

กัวต้าหลางมองคนแปลกหน้าอย่างฉีหยวนหลินแล้วยิ้มชื่อๆ พลังพยักหน้า “ได้เลย เตียวข้าจัดมาให้พวกท่าน”

“คนรู้จักหรือ” ฉีหยวนหลินเอ่ยถาม

“ถนนสายนี้เป็นเขตที่ข้าดูแล ข้าเลยคุ้นเคยกับพ่อค้าเหล่านี้ดี” ลู่จื่อเหยาหนอลู่จื่อเหยา ในศาลาว่าการก็ดี ในตลาดก็ดี ไม่มีใครเรียกชื่อจริงของนางสักคน ตั้งแต่ได้เป็นมือปราบนางก็เรียกตัวเองว่าคุณชายน้อยอยู่ปาวๆ เมื่อเวลาผ่านไปทุกคนให้เกียรตินางจึงเรียกว่าท่านลู่ ลู่จื่อเหยาที่เป็นชื่อจริงของนางเกรงว่าคงไม่มีใครจำได้แล้วกระมัง

“ท่านลู่ เต้าฮวยเค็มกับโหยวเถียวมาแล้ว ท่านทั้งสองกินให้อร่อย

นะขอรับ อาหารนี้บิดาข้าไม่คิดเงิน” ก้าวต่ำหลงยกอาหารมาพลงกล่าวด้วยรอยยิ้ม

ลูจื่อเหยาจึงไม่ปฏิเสธ “ขอบคุณท่านผู้เฒ่า!”

แม้ผู้เฒ่าก้าวจะไม่ได้ยินว่าลูจื่อเหยาพูดอะไร แต่เมื่อเห็นนางทักทาย เขาก็รีบค้อมตัวลงด้วยรอยยิ้ม

เมื่อนางน้อยผู้นี้ดูแลถนนสายนี้ได้ไม่แลเลย... ฉิวหวนหลินคิดขณะกั๊ดโหยวเถียวกรอบนอกนุ่มนี่ใน จากนั้นก็ชดเต้าฮวยเค็มหนึ่งอีก เต้าฮวยขานนุ่มนละมุนลิ้น ต้มคู้กับน้ำเต้าฮวยเค็มแล้วรสชาติดียิ่งนัก

“อร่อย!” ไม่มีอาหารชิ้นเลิศไหนที่เขาไม่เคยกิน ทว่าอาหารธรรมดาที่อยู่ตรงหน้ากลับไม่ด้อยไปกว่าอาหารชิ้นเลิศพวกนั้นเลย

“ในเมืองสุยโจวแห่งนี้มีของอร่อยมากมายที่เป็นร้านแผงลอยเล็กๆ แม้จะดูไม่สะดุดตา ทว่ากินแล้วกลับอร่อยยิ่งนัก” ได้กินเต้าฮวยเค็มกับโหยวเถียวของโปรดแล้ว ลูจื่อเหยาจึงอารมณ์ดีมาก

“พ่อบ้านฉิมมาจากเมืองหลวงคงจะเดินทางเหนื่อยมาก เมื่อคืนหลับสบายดีหรือไม่” ทั้งสองกินไปคุยไป

“ขอบคุณใต้เท้าผู้ที่เป็นห่วง ข้าหลับสบายมาก ทว่าคุณชายของข้ามาสุยโจวเป็นครั้งแรกเลยไม่ค่อยคุ้นชินกับสภาพอากาศของที่นี่ บวกกับเมื่อบานตกใจที่ถูกโจรดักปล้น คงต้องพักผ่อนในห้องสักสองสามวันถึงจะหายดี”

ทุกวันนี้คุณชายทั้งหลายล้วนบอบบางนัก บุตรชายคนเล็กของบ้านสามตระกูลก็เช่นกัน ชี้อลาดตาขาว อ่อนแอบอบบาง มารดาทะนุถนอมราวกับไขในหิน กลัวว่าจะมีคนมารังแกบุตรชายของนาง

“เช่นนั้นพ่อบ้านฉิมคงต้องลำบากหน่อยแล้ว”

นางเข้าใจไปว่าผู้เป็นนายตกใจจนต้องปิดห้องพักรักษาตัว เช่นนั้นพ่อบ้านอย่างเขาคงต้องลำบากเสียแล้ว พวกเขามาเพื่อทำการค้าจึงต้องตรวจสอบทุกอย่างให้เรียบร้อย ในเมื่อเป็นพ่อค้าพวกเขาเยอ่อมเลื่อง

ตระกูลลู่ไปไม่ได้ เดิมทีตระกูลลู่ก็ซื้อใบชามาจากคนปลูกชาแล้วนำไปขาย
ต่อตามเมืองใหญ่ๆ

ทว่าหลังจากบิดามารดา รวมถึงพี่ชายและบุตรชายของอาสะไ้รือง
ถูกฆ่าตายระหว่างเดินทางกลับสู่โจว ท่านผู้เฒ่าลู่จึงออกคำสั่งห้าม นับแต่
นั้นมาตระกูลลู่ก็ไม่ได้ออกไปขายชาที่เมืองอื่นอีกเลย ทำได้เพียงรับซื้อใบ
ชามาจากคนปลูกชา แล้วนำมาขายให้พ่อค้าจากเมืองต่างๆ ที่มาซื้อใบชาที่
สู่โจว

“เป็นสิ่งที่ข้าควรทำอยู่แล้วขอรับ จริงสิ... ข้ามีเรื่องจะรบกวนให้
ใต้เท้าลู่ช่วย” ข้าช่วยเจ้า เจ้าช่วยข้า ช่วยกันไปช่วยกันมาจะไม่คุ่นเคยกัน
ได้อย่างไร... ฉิหยวนหลินวางแผนในใจ

“พ่อบ้านฉิพูดมาเถอะ ถ้าช่วยได้ข้าก็จะช่วย” ดูจากไม่ตรีเมื่อครูแล้ว
นางเองก็เกรงใจไม่กล้าปฏิเสธ

“การซื้อใบชานี้คงใช้เวลาพอสมควร ทว่ามีข้อจำกัดเรื่องโรงเตี๊ยม
ข้าจึงคิดจะหาเช่าเรือนให้คุณชายของข้าได้พักนอนอย่างเต็มที่ แต่ข้าเพิ่งมา
ที่สู่โจว ยังไม่คุ่นเคยเท่าไรนัก...”

“เรื่องนี้พ่อบ้านฉิวางใจได้ เดียวข้าจัดการให้เอง” เดิมทีลู่จื่อเหยา
กังวลว่าตนเองจะช่วยได้หรือไม่ แม้นางจะเป็นขุนนางแต่ก็เป็นแค่มือปราบ
ตัวเล็กๆ พ่อบ้านฉิผู้นี้คงไม่ได้คิดว่านางเป็นคนที่ใหญ่คนโตอะไรหรอก
กระมัง โชคยังดีที่เป็นแค่เรื่องเช่าเรือนเท่านั้น เรื่องนี้นางย่อมทำได้

“ขอบคุณใต้เท้าลู่”

“ไม่ทราบว่าคุณบ้านฉิมีเงื่อนไขอะไรบ้างสำหรับการเช่าเรือน” ดูจาก
การแต่งตัวและการพูดจาของชายหนุ่มแล้ว กระทั่งพ่อบ้านยังมีท่าทางเช่น
นี้ เกรงว่าคุณชายผู้นั้นจะต้องมาจากตระกูลใหญ่ในเมืองหลวงอย่างแน่นอน
คนรวยมักพิถีพิถัน นางควรถามให้ละเอียดสักหน่อย

“เรือนห้าประตู หกประตู หรือเจ็ดประตูล้วนได้ทั้งหมด เรื่องเงิน
ไม่ใช่ปัญหา ขอเพียงสถานที่เงียบสงบเหมาะกับการให้คุณชายของข้าพักพื้น

แต่ควรอยู่ไม่ไกลตัวเมืองนัก ข้ายังต้องออกไปจัดการเรื่องการค้าอยู่”

“ได้ ข้าจะหาให้เจ้าภายในสองวัน ได้เรื่องเมื่อไรข้าจะบอกเจ้าทันที”

“ขอบคุณได้เท่าลู่ ข้าพักที่โรงเตี๊ยมเยว่ไหล” พอเช่าเรือนแล้วค่อยหาโอกาสเลี้ยงข้าวแม่นางน้อยผู้นี้ ไปมาหาสู่กันบ่อยๆ เช่นนี้พวกเขาสองคนต้องเป็นสหายกันได้อย่างแน่นอน

...

อาเอ๋อร์ที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดลึบศึกระยะแล้วพูดอย่างไม่เข้าใจ “มิใช่ที่เราเช่าเรือนไว้นานแล้วหรือหรือ”

“ท่านจะไปเข้าใจอะไร ฝ่าบาทกำลังสร้างโอกาสที่จะพบกับมือปราบสาวชุดแดงผู้นี้” อาซานสมองโหว่จึงเข้าใจเจตนาของฉีหยวนหลินได้ในทันที

“ฝ่าบาทช่างปราดเปรื่อง!” อาเอ๋อร์ยกนิ้วโป้งขึ้นมาอย่างนับถือ “ไม่มีโอกาสก็ต้องสร้างโอกาสขึ้นมา

...

“พอเช่าเรือนเรียบร้อยแล้ว ข้าอยากจ้างบ่าวรับใช้เฝ้าประตูสักคน ครานี้ข้าติดตามคุณชายมาซื้อใบชาที่สุยโจวอย่างเรียบง่ายจึงพามาเพียงแค่นางใช้สองคนและองครักษ์อีกสองสามคนเท่านั้น ตามความเห็นของข้า แม้ว่าเมื่อครู่เด็กชายคนนั้นจะขโมยของ แต่ก็ทำไปเพื่อท่านยาของเขา ความกตัญญูเช่นนี้หาได้ยากนัก ข้าคิดว่า... การที่ข้าได้พบกับเขาในวันนี้ นับเป็นวาสนาต่อกัน เช่นนั้นก็จ้างเขาแล้วกัน”

ฟังคำที่เขาพูดแล้วลู่จื่อเหยาก็กลืนโหยวเถียวแทบไม่ทัน “พ่อบ้านฉีพูดจริงหรือ เจ้าวางใจได้ เรื่องขโมยจะไม่เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองอย่างเด็ดขาด เด็กคนนั้นปีนี้ก็อายุสิบห้าแล้ว แต่เพราะกินข้าวไม่อิ่มท้องและซุบผอมจนเหลือแค่หนังหุ้มกระดูกจึงดูเหมือนเด็ก ถ้าแก่หลายคนเห็นเขาเป็นเช่นนั้นก็คิดว่าเขาทำงานหนักไม่ได้จึงไม่จ้างงานเขา”

นางให้เงินเด็กคนนั้นครั้งสองครั้งได้ แต่ไม่อาจให้ได้ตลอดชีวิต หากเขาได้งานนี้จากพ่อบ้านฉีก็คงจะหาเงินประทังชีวิตไปได้หลายเดือน โดย

ทั่วไปแล้วพ่อค้าที่มาซื้อชาที่สุยโจวจะพักอยู่อย่างน้อยสี่ถึงห้าเดือน และจะกลับมาอีกครั้งในปีถัดไป ถ้าเจ้าเด็กนั้นได้รับความเอ็นดู ปีถัดไปพ่อบ้านนี้ต้องตามหาเขาอย่างแน่นอน

“ได้ทำลู่กล่าวถึงเพียงนี้แล้ว ข้าจะไม่วางใจได้อย่างไร รีบกวหนานไปบอกเขาแทนข้าว่า เมื่อเช้าเรือนเรียบร้อยแล้วให้เขามาหาข้าที่เรือนได้เลย ข้าจะให้เขาสองตำลึงต่อเดือน ได้ทำลู่คิดเห็นอย่างไร”

“ได้ๆๆ พ่อบ้านฉีรับเขาทำงานก็นับว่าเป็นบุญวาสนาของเขาแล้ว ค่าจ้างเจ้าก็ให้ตามที่เห็นสมควรเถอะ” สมแล้วที่มาจากเมืองหลวง ใจกว้างจริงๆ ในเมืองสุยโจวนางไม่เคยได้ยินว่าบ่าวรับใช้ของตระกูลใดมีรายได้เดือนละตั้งหนึ่งตำลึงเลย อย่างบ่าวรับใช้ที่ตระกูลลู่เพิ่งซื้อมาก็ได้เพียงเดือนละยี่สิบอี่แปะเท่านั้น เจ้าเด็กตระกูลหวงวันนี้ได้พบคนช่วยพลิกชีวิตเข้าเสียแล้ว

‘แมวปาน้อยติดกับแล้ว’ ฉีหยวนหลินกล่าวในใจ เรื่องนี้เขาต้องคิดให้ดีกว่าต่อไปจะให้ลู้อือเหยาซดใช้อย่างไร

พวกเขากินเต้าฮวยเค็มกับโห้วเถียวเสีจี้ก็สลายมากแล้ว ลู้อือเหยาต้องไปรายงานตัวที่ศาลว่าการจึงกล่าวอำลาฉีหยวนหลินแล้วจากไปอย่างอารมณ์ดี